

L A Z E N S K Y

H O S T

3 / 8 2

Náklad 4 kusy

O b o h a c h :

Z DOMOVA

Vlédni den - H.Schellinger
Středoevropské svědy - V.Faktor
Brouček vohu pedrátile - V.Faktor

str. 3
194

Z CIZINI

Království se velkou udí - V.Faktor

8-10

ŠTVALICE NA DOTUM

Náves - J.Koubek

2

ZDRAVOTVĚDA

Záběsek - H.Schellinger

3

Pendrový - V.Faktor

4

Neptuňan bohl - V.Faktor

4

HALÉSAVÁ SOŠLÉK

H.Schellinger, V.Faktor, J.Koubek, P.Vitern

4

KRESBY A OBÁLKA

H.Schellinger

MÁVODÍ A RECEPTY

Neobvyklá čistivá /převzato z Buděho Práva/

11

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

Vapouška Ikara - J.Koubek

4

Vodní pôle - J.Koubek

4

Tak rád - J.Koubek

4

Se pedacím mostem - J.Koubek

5

Seška - J.Koubek

6

Koktejl - J.Koubek

7

MATERIAŁY PŘEVZATÉ

Dr. Čeněk Žáhrt: Nyolivecké obyčeje a pověry /vybír/

6

G.Bernanos: Deník venkovského faráře /výňatek/

11

F.Palacký: Neponyblivé svátky starých Čechů

12-15

PÍNKLAZY

Belson Algren: Úvod ke "čině neandlých příšer"

16-17

/přel.V.Faktor/

Philip Caputo: Arndta, která se nevrátila - 1.část

17-23

/přel.V.Faktor/

Arnold J.Toyaboo: Dostol v duli - 1.část

24-30

/přel.V.Faktor/

Středoevropské svědy

Poprvé v životě vidím opilého vietnamce. Opírá se před jednou restaurací na periferii občas rukama o otevřenou popelnici a vynášíce do si svrací, zatímco ho jeho přítel drží za límec černého vačeruškového obleku, kolen klep jíž silně znadšitěné výtvory české gastronomie a pivovarnictví, a tím mu cosi rádi.

Sadlouno po tě, téhož dne se ke mně donesla správa, že jíž před několika dny se jiný vietnamec, v nevyklo offensích dřínách a vůbec nezvykle živněvského a odulého vzevření, podnapil kymácel u nabradlí nadstupník jednoho autobusového nádraží v centru Prahy.

Broušení noh podrážilo

Nedívaj se zavonil u mých dveří brusík noh, manž, poctivý chlépek tvarového koopádu, v kostkovém sáčku. Přenesen dobrodružným vzdály a představení o jeho početné rodině jsem mohl pálit nejdřívnějších kuchyňských noh a nálak. Ze jeden nabroušek přednost polodržal tak, kolik jsem mu v návalu štědrosti hodil dří ve všechno ochromeny. V následující krátké rozhovor, vedené ve volni mřížem ducha, se odvoldával na cenu v konkurenčním státním sektoru a operoval s napornatelně vyšší kvalitou své práce. Je taktéž pánem argumenty jsem ovšem nenechal pěknou odpověď a tak jsem po jeho odchodu stál několik dobu v dřívějším výprázdneném peněženkovu a přemýšlel, co se to vlastně od padesátých let, kdy jsem se s téměř bezrytmickou, přijímacími tedy ochotně obnasy podstatně akromadají, zábojile. V posledních podobnou se pak zpětnou skutečnost dopoledne objevila bruska.

/Já vím, jete svědci. Tak tedy wante, že doce se za minutový provoz brusky platí 8 kč a pravidl si k tomu navíc hradíte sami./

Zapřízeň bohů.

Muka nedostatku inspirace.

Nejde se to.

Však do žazu.

Vzdálil jsem se od křízovatek, ohnisek a výří
a nabloudil v krejčinské tiche.

Křízna.

Obyčejný život je střední stav ze všech zložin, které můžeme upřímat.

Robert Musil

Zem si přeje v kloubi dale být zadáníčka a moh být popravena.

Robespierre

Lékařské sdělení

Některé věci můžeme zanovřejně aleso vyloudit, ale na úkor řehotliv. Prostote boli méně.

Ulovíku se zhoršíme tak, že si jej načasujeme každý den na zmenování debu.

Náves

Přichází k bělenému dku, jtrnáček chci požádat o vodu.

Na dvore je všechno jak má být. Zářivý pes je uvázaný na řetězu, z postevzdušné okna proniká vlna, několik sítí je rozbíhá na všechny strany. Lavice připravená k pobesedování je pokálena neobecným množstvím cíkanou. Muž, který přichází otevřít, má na uších bantamová sluchátka, obtékán mohutným přístrojem v náruči. Na nosách umísto sýlých papučí má košileckové brusle. Ze zadní kapsy štruksových kalhot vycuhuje kalkulačku, naprogramovanou na nevyklik vysoké číslo. Její ciferník s horizontální stupňou vtravě namžoural.

S vyschlými ustý, jazyk též se odlepuje, jsem nahajil rozevver. Promíté, že jsem k vám tak znenadání vpadl..tady jsem se odmlčel.

Jistě jsem vás vyrášil..nová jsem celý zmekláněný přehlédl jeho postavu, ty podivuhodné předměty, které ho pokryvaly. Na samém ušení zeleného ciferníku jsem sebou polekané trhnul. Číslo, které probleškovalo z kalkulačky, připomínalo spíše letopisec o jehož významu nemám žádnou představu. Chtěl jsem původně pokračoval jsem...zemohl jsem to se sebe dostat..jazyk zknýbal, úplně bílé rty byly drsné...připomínaly struhadlo na kterém si tak rád připravují stavnaté plody. Jsem tady..chm nejsem tady sám a pravou rukou jsem ukázal na místo, kde byla posetaná louka. Uzámkal...no..prostě jsem rukou hodil tím směrem a nechal ji tam opadnout..chrm..chm..rukou jsem si přikryval ústa..když jsem Figál ho tady nejsem sám....jsem tady totíž s helikoptérou a nová jsem ukázal na posetou louku, víte, chtěl jsem si udělat malý výlet, jen tak pro potěšení, se svojí vlastní helikoptérou nežetřně jsem podotknul. Je totíž o něco rychlejší než ta dnešní auta..to jsem prímo vykřikl. Dostal jsem se..jak bych vám to řekl..dokládám si pitná voda, obvyklé mívám sváští kanystr pro nenadálé potřeby, a čerstvou korekou..je to jako kdybyste řeli a pokoje do kuchyně a koso zpátky, když máte helikoptéru... Muž, na kterém jsem nepočítal žádný řád, ...pr hačkou myšlenka, se zapotácel pod těhou svých ulitobních předmětů. Jedno ze sluchátek sklonilo nekan pod bradu, kde mi nechybělo vtipklo měkký otisk do zvádělého podbradku. Levá noha se prudce vymrštily..náruč se otevřela a s velkým ramusem se něco rozbilo o práh jeho dveří. Košilecková brusle se uvolnila..začala se v ohlížku, v kterém se povaloval bezstarostně meotý vopřík. Dveře se něho.

Dveřní pant zaskřípal a zářivý, mihající se ciferník pohnal, jako když si lusknete prsty.

Galážavé sdělení

Je třeba matčest se neustále tak, aby nás život hradil proti arati.

Záblesk

Ficho, samota, ne stole nik a calé, v nichž jomně diagonantai skorá. Rytans budíku vyzývá k posádce. Jam session, ale podlodený hráč je vyšerpaň. Akvariel se nevyvedl a páry jsou snádeny. Nezbývá, nel mohdít vše upřímařn sivnatim. Dobrou noc.

Galážavé sdělení

Tekové kartí v rodině, to je čisté přírodní záležitost. Jak když se strom ptořele, všechni oučidla, a předvádí nebyvalé výkony.

Všechni den.

Včera, cestou na každodenní skoušku s kapelou, mne napadlo, že bych se konečně mohl sjít podívat ke hřebu F. Kafka, jenžim totiž denně kolm a slibuji si to už dávno. Zaparkoval jsem ve stínu mohutného ale chotráného Strojimportu, kdejaký uličník by do něj udělal snadno díru.

Člověk nerad leze p. d. sen, ale na téhle křížovatce je podoboch metra pravdovým vysvob zemím, a navíc se dá vystoupit takřka u kažné brány xx židovského hřbitova.

Vstoupím dovnitř, naivo vrátnice u jejichší dírky nikdo nevychází kromě svuků ředitelného radia. Kolikolem poslední vedle ergonomého dne a priso před mým nosem veliká cedule: Mr. Franz Kafka. Se zipkou do prava, však to tak Max nějak popisoval, ani ano vede zdi nedaleko brány.

Moc tichý hřbitov, jakostvorený pro rozjířenou duši, všechno známé časem, varostlé, sedivé a černé památky s krátkými hebrejskými modlitbami a stále dál, Hugo, Sára, Mayer, Rosenthal atd., jak se jen ti procházejí všechni jmenevali. Slibuji si jak je dobré, že se zde nepronadil židovsko-bolestinský svýk mnoha křesťanských hřbitovů. Marně se snažím vypátrat v okolí nějakou postavu. Tu a tam kontakem oka zaznamenaná letající pohyb mezi stromy, snad nejaký spondilco se vraci z noční toulky do svého pelechu, apíše však rozehraná fantazie mně obárovává drobnými župenými památky jemného vzniku.

S takto neměstskými smysly jsem se pomalu dostal k druhé bráně, na této zdi jsou totiž tři, nekde tu musí být díra, kterou se dá odepjit, ne ne, emouvám se, tohle bylo odjinaud.

nedávno jsem prezík uval ještě několik hrobů na druhou branou a vracím se pomalu k vrátnici. Před chvílkou odtamtud zněly všechny nějaké hlasiny, snad mi vrátný paradi. A už je vidím oba dva, vrátný a patrně hrobník. Pigury vskutku k pochlebaní. S kterým sází, oba jsou tak vyjimeční. Hrobník, hubený paděštn k, ale s chlopeckou vlastí, konzmatá tvář a osamělými růby, vrátný, tlustý sémítka se srostlým obočím, všecky poa očima nvině vlněských ořešák a selideom na hlavě. Ustali v povoru a nehybně mně sledují, jak se k nim blížím. Nespečná. Když už se chystám je olovit, ozve se tlouštík: "Jak to, že nemáte nic na hlavě? Neumíte dívat? Tady tu máte napsáno!" A skutečně, na stromě je přibita cedule: Neumírajte s neukrytou hlavou! Dal bych krr na to, ab tam před tím nebylo.

Koktaje nemyslné výmlavy, tahám z kapsy posmrtný kapasník, trpím totiž chronickou rýhou, a chtci si zhotovit snamu čapku proti slunecnímu úplnu. Šel by spinil, pravda, ale jak by to vypadalo, tohle pochopil i pan vrátný a rázně m dveře do šatnice od tuku, kde mal pro p. dobrého návštěvníky připraven o nai na dvacet černých lehoučkých čapek. Pokorně jsem si zakryl čelenku a vyptal se na křehký hrob. Jeden p. řekl druhému: "Máte vycetili, že je zde u třetí brány a tlouštík ještě vítěz a lávku udal, že mi Kafka naproti nepřijde.

A tak jsem krácel opět dolu, míjel židéna, která mi připadala dívno unáma, i když jsem je celi před deseti minutami. Bruhá okáu a dál. Pronikavý výkřik překvapeného ptáka, tlouštíci se o prakajici, lze narikajici řečen za zdi, a vnapříti pochlebený volený řečen.

A už ho vidím, svítí moni všem, jediný je na světěho knuno horší - větší barvy, ale doať, soustrži se, poslední metry, zanečná.

Šta si posluhnu nápis, jméno, snad zbytedně, vždyť je dívno znám, upijím se do liter a náhle se celý hrob malinko zhoupnou. Nejprve doleva, potom doprava, doleva a zpět. Tři polibky. Zavíram oči, a krátkou modlitbou se svým slov vzdávám hold a díky a slibuji přijít naz. Když člověku obárují tan ze ruk vrací. Těž tři ruce rychleji kráceli spět a s náměrem vrací čapku vrátnému, vymeníme si arčecké p. naraveni a vstupují opět branou do rukou nášeho milého města. Díky!

Vapefaka Ikare

Dětský kolotoč se konejšivých
melodií z poutového tlačopde skočil
svoji dvoukorunovou jízdu.

Místo, na kterém malý chlapec
s dřevěným koníkem protáhl
vzrušenou chvíli, bylo opuštěné.

Pán od kolotoče nad tím věm neodpověděl kroužek hlavou.

Talší jízda vlnk někdo zadít co nevidět.

Dvanáct dřevených koníků se chtivě vydalo
na svou další okružof jízdu...

.. a na nebe jakoby někdo vychrastil
z kočičího hrnce řecková modrou. Mohlo se zdít,
že někdo z temné modré obličeje zamával dětskou rukou
na pozdívku.

Vodní polo.

mlá přelétává nad hladinou

z jedné strany na jinou
Nahrávad je si jistý.

Na svém zatrouceném
kníru do špičky
předháním Balího na velocipedu

Sampioná.

Rumpky nevidaně skrčí, vok se kníru
začíná tát
je Ženu se smát.

Bráči upadají do spánku,
hladina se klidně,
peněžtiny se ní
lodíčku.

Tak rád.

....se ukonečňí nad lvi
hřívou

tak rád opatřím klobouk
z dvacátých let

tak rád až do usmrdění
budu pomlouvat

Tvou přítelkyni

tak rád proniknu chladnou tváří
pod rempouchem bude se arát

tak rád osvěžím podající
vlčky

bedene spoju tet.

Na podsečím mostě

Rembrandt místo vteřiny,
 místo okamžiku,
 za pár Rembrandtů se očekává..
 pardon, Rembrandt je ve skutečnosti
 název brokárovského
 koopelu
 a když si dáte Pici
 a zanecháte si ho
 s benátským
 pudinkem
 na tvářičkách se objeví
 pomalá řeč
 jako kdybyste pár let
 proflídkla
 v ušlechtilé trestnici
 známé asi tak jako
 Bartsoor.
 Budete mít sněhou náledu,
 k ránu si nastíto taxiku
 pojďte
 trpkouku.
 ...no, Rembrandt nenechá úsilí...
 záštěna Vám navídí.
 Jak to bude vypadat
 na poříbech?
 Určitě koketně, jsou upřímný.
 pardon ...pan Rembrandt byl
 alespoň je /jak chcete/
 nizozemský malíř.

Neléhavé sdělení

Psení je rovněž součást fyziologie.

Chci poodhrnout zapříšený závěs svých zakříknutých předátorů. Rozvětit openu a ukázat polopřízrakné jeviště, kde ještě nedávno byli protagonisté a dnes zlatávají jen bufetářky a personál nepříliš úspěšného kuse. Ale proč to vlastně všechno.

Než vstoupíš do avary, musíš odložit obuv, ale nejen obuv, nejdříve všecko, pouťnický bat i zavazadlo, a pod tím nahořu a vše, co je pod některou, a vše co se skrývá pod tím, a pak jádro a jádro jádra, pak te ostatní a pak co rojvá, a pak ještě svít nepoznejšího ohně. Teprve tento oběň avary přijme a dí se jím přijmout, ježne neodolá druhému.

Franz Kafka

Selka.

Jemněčním ovdovělím
 klopýtá selka ostoleat, horce si
 Septí, na dlanební kostce
 je krev...
 ... a z nebe pták Edgar vzlét.
 Bratička ostružin se ještě chvěje
 v ušeté pěsti,
 plechové podpatky drnčí na
 dlanobě, Vimay jsou
 plně výkonné, prý se ne nádře
 položit bez.
 Peří mokré v klíně a podpatky strdečejí lesek,
 sázenec proniká
 plechový třešek
 ... a z nebe pták Edgar
 vzlét.

Z knihy Šebka Zibrta "Myslivecké obyčeje a pověry podle řeči staročeských rukopisů, Praha 1897:

Aby si klovák udělal vítr, aby mohl všecko navštívit jeho pes

Musí být mouka z 39 slýn, od feny prvníčky mléko, než střňota pijou. Tu mouku smíchat, nadýlet, upěct knětynku. Ráno na lodičky žaludík smíst kousk, pak budeš mit vítr na 24 hodin jako nejlepší pes.

Jak se líši začarování kule, které nikdy cíl nechybí

No den sv. Bartoloměje /20.9/ líj tri hodiny pred východem slunce v lesní rokli seda kulek a do clova primich j srdce kalouse lesního. Nízni se do levé ruky a nech seda kapku krve skenout do restovendého clova. Kule cílind svou modí. Potom je přehod přes chlavu. Kulka, která odletěla nejdál, je propadlá do blu a on ji bude řídit, kam bude chtít. Ostatních řest ti bude konat dobré služby a trefit jimi, co budeš chtít.

Zkrátit zbraně

Vezmi hedvábní sádro do svatého Jiří, namaz se nad okem, trefit lepší než jindy. Namazáš-li se pod okem, podíváš se jinde do zbraně, když ji zkrášlíš.

Aby tě žádaj nevidel

Vezmi vejce od černé alapice, která na sv. Bartoloměje /24.8/ sneče, a udičeji v něm čírku. Dej do brbeniště, nech je tam 24 dnů, potom je vezmi o nojdeš v něm kašinek. Ten dej pod svýj jazyk, a cokoliv budeš zlouvit, když tě uslyší, ale neuvidí. ani zvět tě neuvidí žádná, i když k ní půjdeš.

Kaléhavé sdolení

jisté

Můžete se seznámit teorií relativity? Vypadá takhleto /Einstein/, já se ji poříd nemohu seznámit.

K o k t e j l

Do tichého plámení vody, kdy kloky
míří představá hladinu bezemí,
Neptů hofce, chtěla bych být Hamletem.
Snad s Hamletem.

Chtěla bych být Hamletem, jen lebku v ruce.
Takovou Hamletkou chtěla by si být
a stávám se potutelným a
v duchu novým ten svůj nový
drink.. ano, proč by se
nemohl jmenovat pravý Hamlet,
jen více kyselosti
a rozsázelosti, ale to spraví grep a více
mléčného šťávy.

Chtěla bych být Hamletem, v ruce jen lebku
a nemusela bych mit
Elsinor

/zkušenově si mne prohlíží/.

No teď s čím lebkou chceš postavit někde
na nádvoří, nesouzáděn
a v první hamletovském, méněc
ten maskovaný milenec nás všechny ty
bude pozorovat z strpnosti a radosti
se předčasně ukryje,

zavírá ostrologický kroch.
Rváček budou své přístroje používat
jako výkonné těžítka.

Znovu se dívám do svého snění.
Kchtejtl Hamlet.

Chtěla bych být Hamletem a nemusela bych mit
Elsinor, jen lebku v ruce

/odfukáva si zase o výtrouje mne ze snění/.

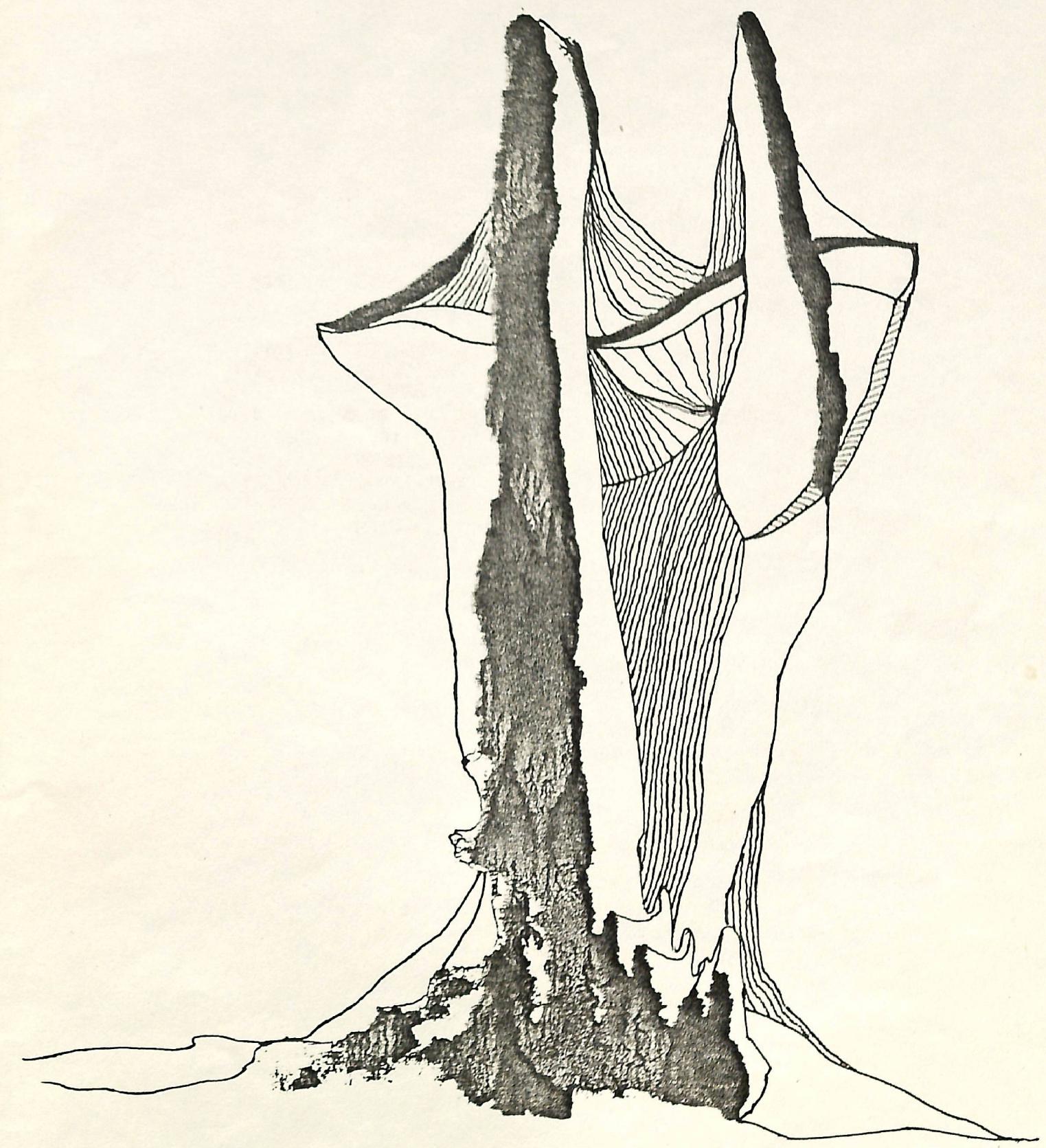
Zkušenový pohled, to čivilkové povídání
že se proměnuje

zcela určitě v posměch.

Ty te ještě nevíš?
... jen lebku v ruce.. přece tvoji.
Je kruté.

Nalíčové sdělení

Ta, co lze alespoň jednou s myšlenkou poctit, to lze bezpechyby také
plně ovládnout.

DRÁŽNÝ

Přemýšlím o dopadu kaloddenho působení ruin na psychiku běžného člověka jin nejsou, mám pocit, že to jsou rány co sám tělo. Nestydí téměř život. Ještě dnes mi pronikavý jakot srdce rve vnitřnosti a tělo. Uklidující čin vodotrysků nového centra se sice snad přehluší výbuchy památky rochet sborovenského zdívna. Stojí podél hodiny, víc jsem tam nesmí potřeba dátat. A proslulá galerie? Trochu jsem si dátat i noddle nimo jedna z oáček paláců, vyndebaných "snore dola od těch renesančních derob, kteří malovali manu Marii podle svých sculpsic" /G. Beranova/.
POMOŘANY

Spoře osidlená, nočkovitá a sudná placka, s jedinou občasající domovnostními prvky: věžemi protestantských kostelů. Potoučí - li se co nejvýstížnejí a nejatrudaňejí charakterizovat krajina, která si uplyvá před očima, vracuje se a snad se v rytmu dřhotajících kol jídelního vozu slovo "bezduchost"; nikoliv snad ve smyslu "bleholsvení chudé dušené", ale jako nepřítomnost vnitřní cílivosti všebec, cílivosti, jež by mohla povale k jakési zauzívání se komplexnosti v dechnadinevném duchu, dodávala tak krajině smysluplnosti, snadže se jí vtipknout určity řád. A znova se vyučuje z myslí otisk, že možná jíž zlepkuje drahou dobou: podle jakého klíče prokala Evropa ve všech v dobách, které se uzevřeny ji formováním protivajících střes výkly trifacitelt? Tyto spáry po sloužily čas a čtyřiadvacátým úsilím utvářeného slepence evropské Evropy nebyly dosud začleny a lze se obdivat, že k tomu jíž ani nedojde, až napěkná činnost krajin ducha, oplodněných soudem mnoha generací přichových národi, mající své epicentrum ve středomoří, dosud nevyhnala. Konflikt katolického a reformace je ovšem jen jakýmsi nepodstatným, všeobecně uchopeným apádovým průsečíkem mnoha protikladných sil, ohništem či vírem, do něhož jsme kdysi byli strženi; s podobnou výsledky bychom mohli ohlednět okruje trhlin ne základní kriterii jen zdánlivě odlišných: počle choti kvdy, avrásnosti terénu, trphosti vina či různých vinic, statistických důvodů o přimárujících topotích či počtu důch se slunědním svitem, a pokud ide konkrétně o svatom Říši Římskou, i podle bytelnosti hospodářských stolků, výběru polévek či velikosti pivních sklenic. Ale to vše je příkosné vědy jen v jednom jediném směru, a to naseštěstí právě v tom, v kterém se vzdalujeme od příkosnosti všech směrů ostatních. A tak záštetu radují skromné jen u konatacování, že krajina - ať je první pohled ne zcela nepoložná naší - může u jistých lidí vzbuzovat dojem, že se tak jen trčí, a že ona předstírá podobnost či napodobivou tvářnost je pasti; krouží před do příkosu nicoty, do předjímaných propasti našeho nitra, na které nejsou dosud připraveni. Snad by se dalo i říci, že se rozprostřeností vodorovnou, přítonou, česacou, postrádáním prvek sválfy, přířez česový, čejtiny, který snad může krajině dodávat zvážený povrch, a Jenž jí v jistém smyslu zaručuje zároveň i budoucnost. Ale právě tak by se dalo s určitou důvkou shodolibosti nazísto říci, že jen nerazumě ducha bíryc rovin.

STRALSUND

Měl jsem něco přesněji jíž tak dost vlnkoryze stanovend moze očekávat; nejdříveji zapsané netkání s uplaceným výletejím významilcem, kvalijně vratislavem, z kterého vlnka s následující dletrvající zajetí, kromě toho, že ho připravila o domov a o rodinu, ulinila po fyzické strince inválidu a po psychické lidskou trosek. Přírodní město bez jediného zahraničního resorce má vltá i v provozu stávající dělnici. Naleb-

nost architektonických kulis nabývá největší dýny v místních gastrótenách a hofech, které dokázaly předstírat důlnost a domácost jen do o-komiku, kdy se tam statečně pokusíte najít a napít. V té ovální se celá konstrukce shroutí jak šešel z karet. Nicé, toužící po přijetí nám posazení o poklidboseni, po strídavé euphorii, jak shodou okolnosti nenašel jinde, zde nejsou přijati s otavnou a chápající sár či, ale jsou zatlačeni až na samou periferii společenského života; estetického tomu v ohledu na kalaym. Sedivým a chlazným morem je již fungující a státní instituce prohibice a unocené, uměle přizpívované veřejné opovržení týkající i jinají "sociálními případy". Nezotýšné strážní kolektivního studeného času do cizích věcí, za níž všem následuje scéna nutně nemohyni dosažené a ještě méně přivednou vyšší stadium, jej má jedno bezradnost. Jak takto a respektit si v těchto oblastech česou podílné naše staré, dobré Rakousko-Uherko!

BALÍK

Pokus jde o osu měst, kterou jsou mohou spatřit, nechádzať jsou kromě výfukových plýsí z dvoutaktních motorů a nevladného piva malé chuti, což oboje udržovalo konstantní bolení hlavy, žádné ušny. Neckámalé, lebrení a zábavnivé město. Kouslo starých dřívějších tříd, s plateny, kaštanou a lípani, omylemy fasádami a nedbale odanými lidmi, jest by stále mohl někdo poumáně nosit "deaderoni". Proti Skrobend upjatosti pobřežní phaebi zdejší uvolněnost osvětlivě. Velkoměsto, které mnoho ne-předstírá, až se v něm nepochybňuje ještě stále uvírájí dýny, ale tím je. Bolesně a v mazích marnosti i po svém. Jíž během dvouhodinového projíždění vlnkou pojme člověka dív nad machotvárnou, iž rovinatou rozlehlostí města, které nastavuje postupně svoji odvrácenou tvář oprýskaných činžáků, temných dvorků, lokomotivních dep, spletí kolejí, výkopů a stavonářství, skladů, ohrad, vrakovišť, zahrádkářských kolonií, nádvorí starších továren z neomítnutých cibel, aby tam od řasu nabídlo i pohled zcela jedinečný na níkolikrát jištěj, přísně střílený a mnohá a stále ještě spavačový systém Zdi. Iž vša pak jíž při dalším pobytu provázel vlnku, neustále na ni nelekaně narážíte; kondí u ní ty nejhlašnější třídy, po kterých se prvně procházdíte, aby pak pokračovaly hned u ní, ale jíž pro jisté, narazíte na ni v místech, kde byste se ráději pokochali pohledem na tok, průvy, zahľádnete ji v průzorech ne-nápadných ulic, kolem kterých projíždí tramvaje, a obda v náupříči vlastní dráhy S-bahnu, která se přenáší do vzdálenějších předměstí, zhlédnete i nepatrný kousek života na ní. A na Unter den Linden, když hledíte před rozsáhlé prostranství skrz Pařížskou bránu se stojína dívavé na skupinku západoberlínsků jako oni na vás, se nad celou věci rozmyslite a chcete vědět kdo že to je vlastně ze zdi.

ZNOŘILKO

Budete-li mit štěstí, spatříte jak prvně v nějaké starobylé uličce skleďají světlé místní pivo "Jenská kořena" v dřevěných sudech. Nabízí se ovšem otázka, zde se v tento případě či v případech provozu parních lokomotiv a starých typů tramvají jedná vše o projev dety k tradičním národním o projev žetrucosti, pro toto království ostatně přiznáný. Příkladem se prvně k této druhé alternativě, neboť mezi něho přednosti, jest by potěšily srdečce staromilce, se lze prvně tak setkat i s mnoha projevy novkuem u nás nevidatelného a netolerovatelného muzikau rongoru. V těmto městě, v podniku honosného názvu "Wiener Caffé", ale titěrného provozem kulis loutkového divadélka, který žádouc kovárem ani stáleka ne-připomíná, tím už pak videostou, podívají na příklad vydpělcou kávu ježotadloho typu na podšálkách a v hrnčířských vlemožených typů, rozměru a barev, z nichž by se mohly sestavit jednotaj servis ani pro tři osoby. Neži starosvitnými talířky, rovněženými po vytapetovacích stánoch, se bez ledu a sítidlu nacházejí expozity zcela pochybné kvality a z národnostních materiálů, některé dokonce s lacajními obtisky metálů a kvátin, což kromě

nevkladu svědčí nárovaň i o určité dávce infertility. To vše se pak održí v žetajích plastikových zrcadlích, rovněžených rovněž po zdech; v tento dchvatném prostředí s fórovými plastikovými stolečky a židlech kde se všechni chovají s prkennou důstojeností a hrájí si u margeřinových zákušků, pojídajích plastikovými látkami pastelových barev, a u odporné bryndy, do níž si dávají s plastikovým cuklemek třtinový cukr a nalévejí z dvoubarevných plastikových konviček smetanu, na vzněšenou společnost. Kopíruje se snázivě, ale u druhoredých vzorků. Kuchyně je v celém království bez násdítosti a avša laciou podbíavostí svědčí o zakrnělém chutovém a zrakovém smyslu. Sedentala se nejen k omáčkám, jež jsou již značně propracovaný a rafinovaným produktem, vyvíjejícím se ve vhodném prostředí po dlechou řadu generací, ale ani k těm polévám, které jsou běžné i v jiných malých neměstech; vyjímu netvoří dokonce ani interhotely, které kromě jediné, zde zdomácnělé polévky "soljanky", jenž je v podstatě jako vývar ze zbytků různých druhů mas jen dalším dokladem o zdejší příslovečné betracnosti, nabízejí jen dovolené polévky v konzervách /včetně klickání/, což musí pobouřit i gurmána národně národného. Rovněž příloha je vžude jednotná: brambory. A ryby, třebaživoucí, luštěnoumi se člověk na žádáném jídelníku lístku, jenž mimo ohoden v cestovatelých restauracích obsahuje stěží čtvrtinu pokrmů co u nás, nesetká. A uvádějí-li mnozí příznivci Pruska na jeho obranu, že zde nejsou špinavé a napilivé dokonce ani nadmírné restaurace, molno snále namítneout, že zdejší napilivost je jiného rázu, jaksi vnitřní, zakuklená do chudoby žití. A této gastronomické potupy nedostal pohřebu ušetřen ani krásný, starobylý bernolužický Zhořelec, v jehož knuku se dosud dvouocasý český lev pare o kopunu s Příškou orlicí, rodilště a působiště Ševce a filosofa Jakuba Bohuslavského; město, ležící jih několik stálečí stranou vleho dříví, v němž je konzervován středověk a jemuž a notnou dávkou soucitu předpovídá velkou a brzkou turistickou budecnost. Skočí jen, že současná politická konstelace nám na něj neumožňuje pohled z druhého břehu Lisy, odkud svým monumentálním panoramatem bere člověku dech. A nutno ještě říci, že průlisci zde /neboť o lužických arbach se ve Zhořelicu nerozdíl na příklad od nedalekého a němá pěkného Budysína/ jih nedá ani sluvit/ ani doma zdaleka tak neřvou jako jinde v cizinně, zatím zase tak venku činí jen z pocitu vnitřní nejistoty a potřebují si jako v pubertě dodávat hlučným chováním ovahy. A tak jaen nenecházel žádne důvody k rozhořčení, oč si z okýnek vondří přece jen neodpušteli nikdy rozrzedlou stílnost či jiné projevy nevole při mych čestých vstupech do vozovky mimo přechody či na červenou. Ale nachádval si te v záloze; až one některý z nich v Dolní či Horní Lužici potřídí neměstech, dočluvím mu tichým, zneveným hlasem, znoudělým dýchanou zkušeností, a klečajícím v sestupné kadenci: "Yankee, go home!"

Z gnomyašho theosophického komentáře k Tibetské knize mrtvých /Zarbo Thodol/:

Bolstvo nelze charakterizovat jako bytí plné dobraty, ale jako bytí obdařené nadmírnou silou.

Duchovité Jevy /výplody našich úzkostí/ jsou vlastně jen jiným druhem toho, co známe pod jménem "sekrece Bláž".

Nožne totiž říci, že i zlu se lidé museli učít.

Kdo neví vědomí, tam není vědomí ani žádne objektivity.

Prázdno prázdnost nemůže nic učinit.

Nedokává odělení

Opravdu božský pohled, pozorovat živočišnou polovinu své osoby!

Holáková sdělení

Zavřeme-li člověka na nějaký čas do snytosti, zjistíme potom, že se jedná o docela obyčejné svífe. O případných vyjímkách, které tuto prostředí pondvihlo, jednoduše prohlásíme, že nešífeli.

Graecae...Parnassos: Deník vaskovského faráře /výňatek/

Děláme si většinou o modlitbě tak nemocnou představu! Jak se opovídají ti, kteří ji takřka neznají - buď málo nebo pravidle - mluvit o ní s takovou lehkomyšlností? Jaký trapista nebo kartušán se námádá lítce a látky, aby se stal mulen modlitby, a ledajaký větroplach by chtěl soudit důlží celého života! Kdyby byla modlitba opravdu tím, zač jí oni mají, totiž jakým tlačením rozhovorem blízku a jeho stínu, sněbo ještě něčím méně - mornou a povídavou prostrou, která má vymoci statky tohoto světa - bylo by lze uvěřit, že v ní tisíce bytostí nachází až do posledního dne života - nefikální takřka sledkosti, neboť se mají na pozoru před smyslovou útěchou - ale tvrdou, silnou a plnou radost? Oh, já vím, učenci mluví o augesci! To je tím, že bezprostředně nikdy neviděli ty staré mnichy, tak rovnátné, tak moudré, gaudiu nechylačného, a přece celé zářící pochopením a soudcem, plná všední lidkosti. Jakým divem si vysvětlit, že ti poloviční blázni, vězni svému, ti běží spásí pronikají den ode dne hlicuböji do pochopení běžního? Rádívají sen, zvláště opium, které zdáleka neuzavírá jednotlivce do něho samého, neosamocuje ho od blížních, aby ho uvádí do jeho vědomí, v duchu všeobecné lásky!

Dotva se odvazují tohoto přirovnání a prosí, aby mi bylo prominuto, ale snad přijde vhod mnoha lidem, od kterých se nelze nadít osobité dveře, leč jsou-li k ní povzbuzení až jakým neoděkávaným obrazem, který je zaraží. Jestliže někdy někdo uhodil, nezdobň a konečky proti, do klapek piana, bude se cítit oprávněn - jestli to člověk rozumuje, soudit spatra o hudbě? Jestliže ho nechává ohledně ta nebo ona syndrom Beethovenova, ta nebo ona fuga Bachova, musí-li se spokojit tím, že pozoruje na obličeji druhého odlesk všeobecných a nepřistupných rozkoší, bude z toho obviňovat někoho jiného než sebe?

Souda, věří se na slovo psychiatrium, a jednonynalné svědectví svatých se ná za málo nebo za nic. Svatí marně tvrdí, že vnitřní prohlubování tchoto druhu se nespodebá žádnému jinému, že místo aby nám postupně odhalovalo vlastní složitost, vydáti naježdzen v úplné osvinění, se vplyne do azuru - lidé nad tím zkrátka pokrčí rameny. A přece, který muž modlitby kdy vyznal, že ho modlitba zklamala?

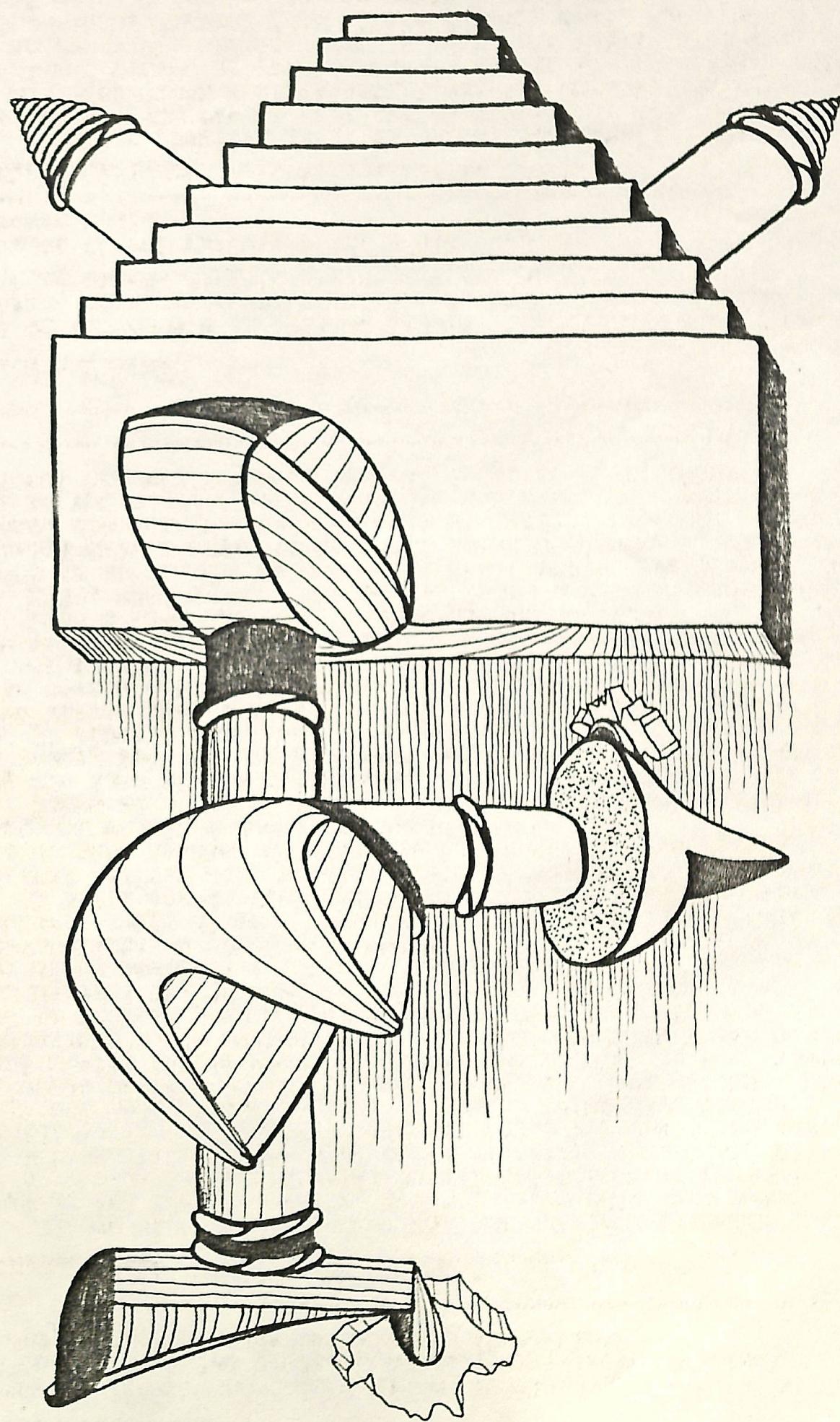
Holáková sdělení

Život je velkoměstský je příjancou Feboli. Žináč kočile jízd tramvajemi a metrem, sebemrakačství shánění a front na všechno možné, posty neutraktivních stavů, onanálé sedítace v celých žináčích a penzíráků.

A ankozec člověk známu o každý den jako rozdovíděnou dítě, kterému se nechce upát.

Nastínění čistírna /převzato z angého Práva/

Kódai kočili a kvalitní látky znehodnocenou několika skvrnami, které podle názoru odborníků z chemické čistírny byly nedatrenitelné, si vaří do práce jeden z obětovatelských slonů v pražské zoologické zahradě. Při čistění výběhu se prudkém letním slunci si ji svlékl a odložil. Když se po chvíli otočil, spatřil, jak jeho kočile misí v tlamě ladické slonice Culab. "Nemohl jsem už nic dělat", říká, "jen počkej, až se ze pár dní znova objeví na denním světle. Když jsem ji pak vysedchal, zjistil jsem, že je naporušená a navíc bane skvrny. Sloni, když vás prospalí, třeba vás pohrdají i s výsledkem, než chemická čistírna."

Nepohyblivé svátky starých čechů /bez jmen svatých a světic,

jichž v Čechách k datování neústřívné/, 15. a 16. století,
dle Františka Palackého /staročeský všeobecný kalendář čili
o položení dnu v roce u starých čechů, 1829/.

Ieden

<u>Nové láto</u> /Circumcisio Domini/	1
Ochta sv. Štěpána	2
Ochta sv. Jana ev.	3
Ochta misionářek	4
Vigilie tří králů	5
Tři králi, Boží království, Den světců	6
	7

Erbarta biskupa	8
Juliánsa mučedníka	9
Pavla prvního poustevníka	10

Ochta tří králů	12
Městského kněze/Felix in Finicis/	13
Neure opata	14
Marcella papeže	15
Antonius opata	16
Fritsky panny	17
	18
	19
Fabiano a Řebestíán,	20
Andělský /Matiče/pán, /Agnetis/	21
Vincencia mučedníka	22
Začnoubení p. Marie	23
Timothea apošt.	24
Obrácení sv. Pavla	25
Polykarpa biskupa	26
Jana Zlatodrážděho	27
Karla Velikého	28
	29
Adelgandy panny	30
	31

březen

<u>Kunhuty pán.</u>	1
<u>Ukřesťení sv. Mikuláše</u>	2

<u>Tondáš z Aquina</u>	3
	4

<u>Cyrilla a Methodia/Crhy a Stranetky/</u>	5
	6

duben

<u>Longina sud.</u>	1
<u>Cyricha sud.</u>	2
<u>Kedruty pán.</u>	3

<u>Josefa pátoune</u>	4
	5

<u>Benedikta opata</u>	6
	7

<u>Jitka /Geitlich/</u>	8
	9

únor

<u>Brigitty pán. Ignac. mud.</u>	1
<u>zen hromnice /Purificatio a. Mar./</u>	2
<u>Blažeje Blisk.</u>	3

<u>Haty pán. /Agatha/</u>	4
<u>Doroty panny</u>	5

<u>Apollonia pán.</u>	6
<u>Školastiky pán.</u>	7

<u>Valentino mud.</u>	8
-----------------------	---

<u>Juliany pán.</u>	9
---------------------	---

<u>Korony pán.</u>	10
--------------------	----

<u>Sielevíni sv. Petra/Dv. Pet. v pos./</u>	11
---	----

<u>Waldje z poliela</u>	12
<u>Walpurgzy pán.</u>	13

únor

únor

<u>Ambrože bisk.</u>	1
	2

<u>Lva papeže</u>	3
	4

<u>Tiburecia a Valeriana muž.</u>	5
<u>Lejany vdovy</u>	6

Výstovní p. Marie /Den včlení Kr.p./25 Marko evangeliistu

Hořtala muž.

26

27

28 Vitelise muž.

29

30

31

Zervan

1 /Nikodema muž./

2 Marcella /Marcellino a Petra/
3 Erasima bisk.

4

5 Bonifacius bisk.

6

7

8 Bedarda bisk.

9 /Princ a Feliciana/

10

11 Barnabého apoštola

12 /Basilida, Cirina/

13

14

15 Vito a továřstvem

16

17

18 /Marka i Marcelliana/

19 Protašia i Cervasio

20

21 Albana muž.

22 Deset tisíc rytířů

23

24 Nerození sv.Jana Křtitele

25

26 Jana Duriana. /Jana a Pavla/

27 Šeda usmívající /spaluv/

28

29 Petra a Pavla apošt.

30 Pankrátie sv.Pavla

31

Sv. Petrus

1 Sv.Petro v okovích /jeti/

2 Štěpána pápeže

3 Nerození sv.Štěpána

4

5 Hetky Poli soňká. Covolda kr.

6 Sixta pop. Promlňání Krista p.

7 Afry muž. Bonato bisk.

8 Cyriaka a tov.

9 Romana muž.

10 Vavřince muž.

11 Tiburcia muž./

12 Zlary panny

13 Hippolyte muž.

14

15 Za nábož.vzetí p. Marie

16

17

18 Agapita muž.

19

20 Štěpána krále

21

22 /Timothea a Symon./

Nyní

Filipps a Jakuba

Ligundje krále

Nalezení sv.Kříže

Floriana muž.

Cotherda /Notarta/ bisk.

S.Jana v oleji/Joh.ante portem lat./

Xmaszineszixpimmax Stenislava bisk.

/Gordiana i Spinach/

/Horea, Achillea, Fenkracie/
Servacie vyznava.

Sofie panney

/Potenciany pan./

Urbana papěže

Petronelly panney

Zervaneč

Ochtab sv.Jana Křtitele

Nevěstivení p. Marie /processa n./

Prokopova opata

Ochtab sv.Pet.a Pav./S.Jana Rusi/

/Willibalda bisk./

Kyliana a továři

Sedai bratří

/S.Benedikta přenechání/

Markéty pan.

Pozeslání arožtala

Alexia vyznavače

Arnolfa bisk.

Przedny pan.

Marie Magdaleny

26

27

28

29

30

31

Apollináříšek muč.

Kristýn pan.

Jakuba apošt.

Anny vdovy

Pentaleone muč.

Narty pan. /Simplicia/

Abdon muč.

JKL

Jiljí opata

Viktorina muč.

Narzení matky boží

Corgonia muč.

/Posvěcení kaply sv.Václava/

Prota a Jacinta

Povýšení sv.Kříže

Lidmily muč.

Lesperte bisk.

Matouše apošt.

Mauricie s tov.

/Početí sv.Jana/

Kosmy a Damiana muč.

Sv.Václava muč.

Diecézna správci

Hieronymus uc.

LITOMĚŘICE

Všechn svatých

Dubítek

Linharta /Leonarda/ vyzn.

Čtyr korunovaných

Theodora muč.

Přenášení sv.Lidmily

Martina bisk.

MTI bratrů

Brikciho bisk.

Otmara opata

Alibety /Elisky/ vdovy

23

Bartoloměje apošt.

24

25

26

Rufe muč.

Augustine bisk.

Stříš sv.Jana

Štěst. a Zbožného /Felicitis et A-

dacti/

31

KLNÁ

1

Denigis vyznev.

2

Leodegarija

3

Františka vyzn.

4

5

Harka pap.

6

7

Dionysia /Diviše/ a tov.

8

9

Cereona a Viktor/

10

11

Kolmene

12

Kalixta pap.

13

Hedviky král.

14

Havla opata

15

16

17

18

19

20

21

Jedenáctitisíc čevic. Vordilly

22

Korduly panny

23

Severina bisk.

24

Kolumbene bisk.

25

Krišpina mat.

26

27

Simona a Judy

28

29

30

31

Quintine muč.

PRESCÍNCE

1

2

3

Barbory pan.

4

Mikuláše bisk.

5

6

Početí p.Marie

7

8

Emilia pap.

9

10

Lucie pan.

11

12

Nikolaše bisk.

13

14

Hondroší bisk.

15

16

Hondroší bisk.

17

18

Hondroší bisk.

19

20

Obětování p. serie	21	Tondře apolt.
Cecilie pan.	22	
Klementa pop.	23	
/Chrysogona sub./	24	/Stádří včelař/
Kateřina pan.	25	Narození Krista Pán. /Vánoce/
Lína pop.	26	Stepánka mat.
Saturnina bisk.	27	Jana evang.
Ondřej apolt.	28	Mláditek
	29	Tondře bisk.
	30	
	31	Silvestra pop.

A ještě přehled všech pohyblivých /hnutelných/, které se lidí podle veliké soci, kteří v jednotlivých letech připadly na dobu od 22.března do 25.dubna:

18.ledna	Septuagesima, Devítňák
25.ledna	xxiiiiiiiiiiii Sexagesima /Exsurge/
1.února	Quinquagesima, Masopustní, Esto mihi
8.února	1.neděle postní /Invocavit/
15.února	2.neděle postní /Reminiscere/
22.února	3.neděle postní /Kyčavnd/ /Oculi/
1.března	4.neděle postní /Družebnd/ /Laetare/
8.března	5.neděle postní /Sartán neb Ferná/ /Iudica/ neb Passio nis
15.března	6.neděle postní /Květná/ /Palmar/
22.března	Veliká noc
29.března	Neděle bílá provodní /Quasimodo/, Conductus Paschae
5.dubna	Misericordies
12.dubna	Jubiláte
19.dubna	Centate
26.dubna	Neděle křížová, procebná, Rogate
30.dubna	Čtvrtek Vstupení
3.května	Exaudi
10.května	Neděle svatodušní, Letnice
17.května	Svaté Trojice
24.května	Čtvrtek, Den božího těla
29.listopadu	První neděle adventní
18.března	Středa popaleční, popelec aneb Skaredá středa, dies cinerum
29.leden	Čtvrtek tuňák
26.února	Čtvrtek, Bludopasti, Bitterfasten
3.dubna	Pátek, Svátost, den svátosti

Haldhavd-stilen

Náktří hostiněti dříži propr civilizace stále ještě hodně vysoko.

Jesou všechny velké okamžiky možné vždy jen na skor nečekané či někoho jiného?

Jáme schopní po námí. Kdo o něj zvídání usiluje, na toho padí podezření, že o ně usiluje jako nepřítel.

Franz Kafka

NELSON ALGREN : ÚVOD K KNIZE OCÁNLÍCH PŘÍČIN

Sborník, v němž nás Joseph Heller, Joan Kerckhoffová, Bruce Jay Friedman, Bernard Farbar, E. E. P. Donohue, George F. Elliott, Brock Brower, Hughes Rudd, James Lake, Saul Bellow, Chandler Brossard, Thomas Pynchon a Nelson Algren provádají "sloužení strachu". Poprvé vyšlo nakladatelství Lancer Books v U.S.A. v roce 1962.

Jednoho červnového odpoledne roku 1939 bylo ve sklepě filadelfského domu navštěděno tří a půl let děvčátko.

Vrahem byl vzorný student, jevný patnáctiletý chlapec s příkledným rodinným záznamem, který měl vždy bezvadné formální vystopování; po spáchání zločinu ho charakterizovali jako "bezúhonného, v podstatě nevýrazného chlapce, který doma zlobil jen zcela vyjimečně".

Jak se zde z tek nadějné povahy stát vrch? Bylo nám to jíž řezeno frázi "v podstatě nevýrazný"; nic lidského totiž ve své podstatě nemůže být nevýrazný.

"Necitil jsem se v tomto světě na živu dokud jsem nepoznal věci pro které bych byl schopen zabit - citím se dobré, jen když takto pochlíp na svět okolo" - takto viděl věci bigger Thomas v závěrečné kapitole Brightova Božského syna. Dával totiž přednost tomu, aby ho přijali do lidské společnosti jako vrah, než aby ho nepřijali všebeč.

"Té dílo nekončí dplným nezderem, protože není nekonečným pítváním efektovaných citů, ale je ve své podstatě jednáním - sledováním, posíleným a interpretovaným pokud jde o mé vjemy absolutně pravdivé, jednáním lici, které krvácejí, když se pichnou a pohybují se ve vidičním světě" napsal v roce 1902 anglický národník Joseph Conrad.

Podobně jako bigger Thomas naplnil i Joseph Conrad konfrontaci s přádnem, v kterém by se mohl ocitnout, tváří činem. „I-ii to čin lidský, zatímco Thomasův čin nenávisti, je irrelevantní; kdykoliv totiž uzavřete člověka mimo svět, vybuduje si - ať již lepší nebo horší - svět vlastní.

"Nezajímal ho tento nudný a přesto tek broskivý svět, v němž uctva všeckl, po čem by se měl ptát. Habízeli mu činnost, zodpovědnost, pocty, ale nic z toho, žádné tak obyčejné riziko ho nezajímalo ani nezvražovalo. Mohl si sice být vefejcrou osobou, jejíž činy jsou fízeny konvenčí a rutinou, ale můžet zároveň člověkem a tít tak", napnala Timone de Beauvoir o markýzi de Sade.

Skrtíče dětí, tvářího umělce, typického erotomana a vrcha v představách pojí společné pouť; na tuto skutečnost se odvážil vrhnout světlo otce zabitého děvčátko v dopise obyvatelům Filadelfie již několik hodin po spáchání zločinu:

"Tele se tak z hlubokého nedostatku pochopení, zbebálosti přiznat plný rozsah lidských emoci, které jsou nažin společným dědictvím a které v důsledku konvence tak rádi popíráme. Ne-li bychom raději otevřeně přiznat, že každý člověk v důsledku své přirozenosti potřebuje využít přestrelatví, zálivost, strach a ničivé akcey pravě tak jako lásku, tvořivost a radost. Nenechme ať cvlivňovat touhou po pomstě a pokusme se raději pomoci jemu, který spáchal vše tak lidskou."

Věc tak i i d e k o u !

Dopod dopisu otce oběti je překvapivý. Napřipomíná nám jenom Goethovo významí "nezlyšel jsem ještě o zločinu, kterého bych nebyl schopen", ale vyplývá z něj zároveň, že kdyby byli všechni lidé dobrí /jak tvrdí Bruno Bettelheim/, nebyl by býval lidí jiný Osvětim ani Lipsko. Vyplývá z něj, že kdyby býval byl Adolf Eichmann jiný než my smí, byl by nyní, po tom, co jsem ho odstranili, svět lepším místem. Pokud je tedy konvenční obraz, který jsme si o sobě udělali, obrázem pravdivým.

Ale predstava Eichmanna, houpajícího se na gibbenici, nežidovský jing angol, než uspokojit naši touhu po trestu. Měla by nám všeck místo

toto přinést poznání, že v každém z nás čeká nějaký takový Niemann. Jen na přísnivých podnášky, aby začal vyčítat rozhazy.

Z toho všechno vylívá, že problém, který se před lidstvem tyčí, nespočívá jen v tom, že se mu podaří přelit, ale ižda i nadile zůstat ne těžce nejdivočejšího Salmou, která ještě stále pobíhá volně po světě. A těž, že hlučnost konvercji nám zabranuje pochopit, kym skutečně Jane. Zatímco si pohráváme s fantasiemi, že se brány Českého návštěvy zavřely, přemístily se nám jen do severní Afriky a SS se proměnily v SAS.

A prvně tak jako SS zničily představu o tom, co kdysi znomenalo být násrom a SAS narušily naši představu o Francii jako civilizovaném národě, bychom si měli uvědomit, že v cílech světa nyní prochází pronásledování představa o tom, co znanečné být američanem.

"Neznáte-li mě jménem" říká stručně černý spisovatel James Baldwin, "neznáte ani své vlastní".

Abychom mohli učinit člověka svobodným, musíme poznat, co všechno člověk je.

Reditál školy v St. Paul-de-Tence kdysi sedmdesátým žákům nahradil kodex slépě poslušnosti výzvou k vzdělánímu přátelství a došlo se mu dvou příjemných výsledků: dětské kresby a sluchové práce násobili značnou původnosti a ve svitání mu začali rozbíjet kamany okna domu.

Jednou léta přijeli pacifisté z Nové Anglie, napovídali, na ledce na veselské závody mezi univerzitami Harvard a Yale, a pod hlavou, rovněž napovídán, se jim vznášel obrovský balon s nápisem AÍ JE LI DĚTĚ VÍ: Když někdo snechal balon dolů policejním revolverem, zazněl ohnivý jásot machatiseckového dava.

Příběhy, které následují, obasňují společnou naději, že se každému člověku, nezávisle na jeho osudlosti i na tom, jaká v něm dříve příběra, dostane pochopení od nás, jiných osudlyců příběr.

Dvě povídky, které pokládám za nejzajmuvější, jsou první ty, které nejsou napísány s největším umem. Ani jedna z nich není feneckým dílem.

Ale v povídce Janaese Blaksa lze vycitit lidi, "kteří krvácejí, když se pichanci a kteří se pohybují ve viditelném světě".

A za polštízymi silami frukajícího ženicha příběhu plav se mnou, mluv se mnou! Jan Kerckhoffové jsem zašechl vážný hlas otce zavrážděného dítěte, opakující stále dokola: "Kdo udělal vše tak lídaků?"

PHILIP CAPUTA : AFRIKA, KTERÁ SE NEVRÁTILA

Převzato z časopisu Playboy z ledna 1982

Noviny jsou plné příběhů o vdalečných výsouzenilech z Vietnamu, kteří se žíleli, ale nikomu se nepodařilo uhodit hřebík na hlevičku: přejeme-li si totíž, aby se některí vojáci vrátili doopravdy domů, musíme jim to snad umožnit.

And through some mooned Valhall there will pass
Battalions and battalions, scarred from hell;
The unreturning army that was youth;
The legions who have suffered and are dust.

Siegfried Sassoon, Prelude: The Troops

/Nějakým Sisayinem ve svitu měsice oddíl za oddílem
bude procházet, peklem podoben;
mladí arcida, Jenž se nevrátilo;
legie, které prošly utrpením a rosnadly se v prach/.

Sedí v návštěvní místnosti z betonových panelů a no noze, kterou mu roztříštily policejní brokovnice, má vystuhu, ruce má neustále zaměstnané poštubávaním koláče, protesvětlením zakralého hnědého plavousu nebo popotahováním kalhot z denimu, na kterých má natisklou písmena CCI, jak jsem zkratkou Caddo Correctional Institute /Městov nápravného zařízení v Caddo/. Věznice se nachází v borovicových a cypřišových lesích u Shreveportu v Louisianě a Wayne Robert Felde čeká ze jiného dnu s ostatním drátem - stejným drátem, který obklepoval základny ve Vietnamu, ve dvou rádách za sebou, plných znevěřených konzerv k varování hliček, že se někdo pokouší o prchad - , aby se dozvěděl, zda třicetiletý rok jeho života bude tím posledním. Jíž předtím čekal smrt kořidla oksalikem, není to pro nej nic nového. Cítil jak mu protupuje tělo tu noc před třemi roky, když mu policejní brokovnice vyprázdnila celý svůj základ broků na vysokou dvojnásobnou velikostí do nohy. Umírat, to nebyl špatný pocit. Smrt znamená pokoj, konec noční můry. Ještě přijde tentokrát, nebude mu podobna jako lik napříště zbraní AK-47 ani pekelným strojem či policejní ráží 12; popravčí jen přepne proud do elektrického kresla v Louisianské státní káznici v Angole a vysoké napětí přinese Wayne Feldeovi zapomnění po kterém tolik touží.

V roce 1968 byl Felde odsouzen k smrti za vraždu policisty v Shreveportu, kterou spáchal dva roky předtím, za vraždu jíž druhého člověka od svého propuštění z armády v roce 1970. Podle výroku poroty to byla vražda prvního stupně, je však možné vyslovit některé pochybnosti. Ani výchoz se chtěl oddávat příliš hlubokým poetickým metaforám, díl se říci, že ani na jedno z míst, kde byly tyto zlodiny spáchány, Felde nebyl. Byl tam, kde se noční jíž téměř 14 let, na místě nazývaném "základna Polly Ann", na prašném, pytlý s pískem a ostatním drátem obchaceném kopcem poblíž vietnamských hranic a Kambodžou. Byl tam očkliný, klovinatý baldachein jungle, uokry a záhadlivě zelený na místě, kde chemický poprašek Agent Orange přinekalstromu jediný podzim, který kdy poznaly; stésky v něm byly poseté minami a v silně trávě číhali severovietnamskí vojáci. Byla to noc kryptní jungle, "ungle smrti". Tak ji Felde nazval v dopise kamerádovi. Týnický se v ní nacházel od března 1968 do března 1969. Jeho tělo pak velké, stříbrné letecké dopravilo domů, ale aby tak z něho neodlantil jíž nikdy nevrátil, takže nedokáže ani snít rýži, kterou mu servírují ve věznici v Caddo, protože mu její vůně připomíná Vietnam a prosákuje tváře jeho sceluvanou v trávě Vietkongu a vyvolává v něm potřebu okamžitě je zlikvidovat. To byl přece mysl celé války nebo snad ne? Zabil všechny Vietnamese. Počítají se jen mrtvoly. Felde nezhlíže jist rýži a špatně spi, protože má hrázděny sny. Vídí v nich záblesky z hlevní, slyší výbuchy granátů, cítí pách masa apáleného napalmem, cítí jak mu mezi dlaněmi proklečují střeva vojáka s rozpráreným střichem. Feldeho noční můry mají děsivou jesouost halucinací, nejsou však v žádném případě plody dementní představivosti, jsou to dokumenty, či chcete-li, přehrávky všech, které prožil jako devatenáctiletý kulometčík 4. pěší divize. A tyto prohlídky rentgenala jeho mysl na kusy se stejnou důkladností jako raketu B-52 jeho jeho kameráda, přezdívaného D.J.

Několik psychologů a psychiatrů potvrdilo u jeho procesu, že v noci, kdy zastřelil ve Shreveportu policistu Thomase Tompkinsa, ani v den, kdy v Greenbeltu ve státě Maryland zastřelil Butcha Blackwella, nebyl v kontaktu s realitou. Nepotřebujete však plnou etánu diplomů k tomu, abyste poznali, že tento muž, není-li zílený, se dostal až na samý jeho okraj. A už vůbec nemusíte mit zpouště zkušenosti s lidmi,

Stále se vždy z vězenkového trestu nějak vykoustí, jako nám jde, aby nás pozvali, je znatačnost silencet nepředstírá, aby se ze všeho dostal na základě přiznání nepříjemnosti. Stále s ním strívíte několik hodin. Jeho ruce se nazouvají. Zapaluje si jednu cigaretu od druhé. Někdy kluky řekou pod tlakem nějakým tlaken, jindy upadou do dloníhočího odalku. V jeho očích je snášce mafiovití a zármutku, jeho výtráfní záhubený výraz.

Útká vše i jako "všechny nenávidí a sebe ze všechn nejvíce." Vyseřuje z něho napáti, hrozíci výbuchem násilí, takže si v jeho přítomnosti připadáte jako pyrotechnik, potkoujíci se zneškodnit časovanou bombu.

Velká je karta, kterou jste rozmali vyňatou z Králové Ameriky a on vám teď dává nejevo, že dokud neskončí pro něho, tak nemůže skončit ani pro vás.

"Neníl jsem pocit, že by společnost měla potřebu nějak mož přivítat. Nabídnet mi pomocnou ruku. Jsem nemocný člověk. K vrahům nedochází proto, že bych byl špatný, ale proto, že jsem tomu nedokázal zabránit. Když mi společnost nechce pomoci tak chci zmítit, protože už pro mne znamená konec děsivého roku. A nezabijí-li mne v elektrickém křesle, zemří se sám nebo zase někdo jiný. V každém případě tady bude delší světola."

To, co jsme si navykli říkat ve Vietnamu, teď mame tady.

Mohli bych říct, že pokládat jen za projev bezvražného vatreku, kdyby se jednalo o vyjímku. Ale podle Amerických vysloužilců z Vietnamu, zilad organizace, evlivnoucí poslance, vyjímačou ani zdaleka není. Tak jako on je dnes ve vězení 70.000 dalších válečných vysloužilců z Vietnamu, kteří byli přímo nasazeni v boji. Rozvedli se. A počet rozvodů u této skupiny je dvakrát vyšší než u zbytku jejich generací. Nevydržel v žádném zaměstnání po svém propuštění z armády déle než několik měsíců. Podle některých statistik dosahuje u vysloužilců z Vietnamu nezaměstnanost až 20%. Felde se pokusil ve věznici o sebevraždu; u dalších vysloužilců, kteří byli nasazeni přímo do boje je podle jednotlivých procent sebevražedných pokusů o 23 až 33 vyšší než u zbytku všech jeho generací.

Existují samozřejmě lidé, kteří s čísly Amerických vysloužilců z Vietnamu nesouhlasí. Ale i renomované Americké sdružení psychiatrů souhlasí s tím, že až už jsou čísla jakékoliv, ukazují na skutečný problém, a v roce 1980 označilo stav, kterým trpí Felde a jiní váleční vyšicušilci za obecnou fide psychickou chorobu. Její název je postraumatické stressové onemocnění.

Postraumatické stressové onemocnění. Této se vystížnou, že viklo, že dala světu takovou skryvačku jako "ochrannou reakci leteckého útoku" /protective reaction air strike/ nálež k popadání toho, co bylo v obou světových válkách i korejské válce označováno jako řek z dělostřelecké palby nebo únava z boje, nálež předala frázi "postraumatické stressové onemocnění". Příznaky jsou totiž velmi podobné, ale s jedním rozdílem: k únavě z boje docházelo nejčastěji ještě v průběhu bitvy nebo brzy po ní, příznaky postraumatického stressového onemocnění se vlnk projevují po pár deseti a také až patnácti letech po návratu vojáka domů. Čas od času se dočítenu o nějakém francouzském zaměstnávci, který je při orální pole někde u Verdunu roztříhan nevybuchlou minou nebo dělostřeleckým nábojem, jenž se celá desetiletí skryval pod zemí. Nicco podobného se stává v myslích válečných vysloužilců z Vietnamu; prožitky a emoce, dluhou dobu potlačované, neočekávaně vyuichují, a často s katastrofálními následky. Z této psychologické bojové zeny nám záhy Walter Cronkite nepoddává pravidelné týdenní zprávy o počtu padlých a tak uvedu slepsou pár doplňků:

Gerald Rignan, dvakrát zraněný bývalý příslušník výletního oddílu výsadků z Columbusu v Ohiu, se z Vietnamu vrátil v roce 1971, nahel si stálé zaměstnání a později se oženil se svou láskou z dětství. Měl potíže s depresemi a s retrospektivními záblesky válečných prožitků - když vracel do Vietnamu, bylo mu jen 17 - a tak vycházel odberného káfe a rádlo se, že se všechno dívá do pořádku. Nedalo. 21. dubna 1981

zavrázdil svou ženu brokovnicí a pak ji obrátil na sebe. O několik dní později zemřel v nemocnici.

Válečný vysloužilec Michael Malchay měl ve Filadelfii moci přítomnost vnučka svého otce svých dvou dětí a spolehlivého pracovníka. Instaloval si jediného zařízení proti klecům a to mu učinilo získat povolení k nošení revolveru. O duševní poruše sice neměl rádojí lókačský zákon, ale přítelé s pozorovali, že se jeho chování poználo méně, když přijížděl do Vietnamu. Jedenho neprávě vzdaleného vojevraha v baru oklamal a přepnul přes okraj. Popíjel s jedním bývalým příslušníkem válečného námořnictva a vzpomívali na válku. Po nějaké době se Malchay zvedl, řekl hracímu automatu a tam bez jakékoli provokace vytáhl revolver a střílel do hlavy jiného, sestřenstiletého, hosta.

30. ledna 1981 v Hammondu v Indianě se jeky si Gary Cooper dostal do své poslední přestrelky - s policií. Byl otevřen zraněn jako příslušník válečného námořnictva ve Vietnamu. Pro nedostatek zbraní byl první na čas propuštěn ze zaměstnání a nebyl si schopen naložit životu práci. Zabarikádoval se ve svém bytě a v záchratu válečných retrospektivních prožitků krácel na ženu, aby se podívala na vše, které viděl na světě: palcové listy, vysokou trávu, plameny. Několikrát vystřelil z brokovnice. Když přijala polácie, začal střílet po ní. Policie palbu opětovně a po chvíli bylo slyšet jeho výkřik: "Jsem zasažen!" Byla to pravda. Po přijednu do nemocnice byl ohledán mrtvým.

Je to veliká armáda, tato legie může se skrytymi zraněními. Dr. John P. Wilson, psycholog z Clevelandské státní univerzity, který nedávno dokončil svou tříletou práci o pozůstatcích války, tvrdí, že posttraumatickými stressovými onemocněními trpí 500.000 válečných vysloužilců z Vietnamu. Jiní všeobecní pracovníci hovoří gorance o 700.000, což by naznačovalo, že procento psychiatrických obětí se pohybuje někde mezi 50 a 70% /jen 1.100.000 z 2.800.000 může, kteří sloužili ve válečném zóně, bylo dřívství nebo svědky přímé bojové akce/.

"U těchto vysloužilců nacházíme vyšší stupeň stresu" řekl mi Wilson při interview. "Většina z těchto může potlačovat zážitky z Vietnamu tak dleho, až se staly integrální součástí jejich osobnosti. Nacházíme se nepřetržitě ve stresovém stavu. Denní stresy, s kterými by si jinak dokázali poradit - rozvod, ztráta zaměstnání, nedostatek peněz nebo problémy s dětmi - je mohou zatajit až na jejich prah. Stojouce pak sami symptomem. Prostří se znova ve válečníku."

"Mít se symptomem" sneseš, že se u vysloužilce projeví některý z 25 většinou příznaků posttraumatického stresového onemocnění. Patří k nim prodloužené období částečného deprese nebo úzkosti, výbuchy zájemní nezávislé náručnosti, chronická nezpovrat, válečné noční můry, citové distancování se od dětí, seny o jiných blízkých, dospělých, poselství vapořeniny nebo válečné probítky a retrospektivní záblesky - halucinační povídání rekonstrukce tehdejších zvuků, pachů a pohledů na bitovní pole. Ačkoliv posttraumatické stresové onemocnění může zdegenerovat tak, že se stane akutní psychózou, zdůrazňuje Wilson a klinický psycholog dr. Charles Figley z Purdue University /též sloužil jako příslušník válečného námořnictva ve Vietnamu/, že tento stav ztrácí tradiční průběh a postupujícími psychologickými perukami; postrádá na příklad zpětnou vazbu na léta, jež utvářela osobnost, a je spíše reakcí na vyjimečný stress boje. Alibovým slovem je boj. Příslušníci tříletých jednotek tímto onemocněním většinou netrpí. Může se říci, že je všeobecným pravidlem, že v tém většině mísí se člověk svědkem boje, tis pravděpodobnějším se sází, že mu to později způsobí potíže, a to v závislosti na záhadné a nezřetelné vlastnosti, která má jiná tolerance.

"To, co bylo těžkou zkouškou pro mně by nemuselo být pro vás nijak" říká Frank Terry, válečný vysloužilec z druhé světové války a vedoucí informační kanceláře C. rávy válečných vysloužilců v Los Angeles. "Je to stejně jako s tolerancí alkoholu. Válka postihuje různé lidi různými způsoby".

Ale čím byl Vietnam tak vyjmačný, že polovina až tři čtvrtiny všechných vysloužilců a bojovníků zkušeností v této válce tak špatně dopadla koncentráči, větka je válka. Byť tentokrát palby nebylo o nic přijemnější v lese v Belšem nebo v Normandii či předměstích Paříže nebo v Khô Sanh, Rudého nebo boleslavském trojúhelníku. Vietnamec se však přesto nepodobal žádám jinému konfliktu, v kterém kdy američané bojovali.

Museli byste tam být, aby vám bylo jasné, co to znamenalo hledovat v čínském, mohutných a rýsových polích, až po seček v bahnu, pokrytým píjevicemi, jež na vás vystřívaly svoji drážkovskou práci, s moskyty, kteří do vás se všech sil punovali malarii, s mokrým listím, které se nazílilo a vás tváři, se stekami, vinoucími se odnikud nízko, a mysem na řepici, který vyhledával dráty, jež vám mohly podrazit nohy, a jiné lásky, v každém tichu jen náhle porušovaném výbuchem, který posal muže na řepici domů, v kusech, bez nohy či bez varlat. Museli byste strávit několik nocí na hřebci, na obvodu některé základny a čekat na začátek minometné palby, na to, až cvrčí, když a jiné plísaví tvorové tam v malarickém silu přestanou cvrlikat a hunkat, protože když k tomu konečně dojde, znamenalo to, že se násky narušitel Sourá k vám a pak krak-krok-krok, porušitel parkrát vypálí, ale vy nevíte kde je zde, nějaký vietnamský čírlí toužící po místní obdobě Čestné medaile Kongresu nebo prázdnouní celského prosporu, který se někde v krvavé temnotě shromáždil k přepadu drádu. A když to nebyla hřebka na obvodu základny, byl to bojový útok - kříže pane, to bylo náco, vrhnout se střemhlav na kořist rychlostí stošedesátu kilometrů v hodině, dolů, dolů, dolů, z dveří k ukladěti dvašedesátu minometů vyplivovala mozezné náboje rychlosťí 700 km/h za minutu, to vše uprostřed protiletadlové palby, pop-pop-pop, až si člověk myslí, že se dostal do nějakého obrovského, osudného stroje na prahem kukuřici, dolů a stále dolů, zelen rýsových polí se vrhalo proti vám, zelen se sedivými stvrzemi minometů, dolů do praskajícího a bouřícího choustu horkého dne.

A kdo byl mouk, ten to tak říkal p o P G C . Zůstal jete v čínském na celou třínu až ne pětidenní poplácání ze odišem v Bangkoku nebo v Hongkongu. Zbytek doby jete byl v boji. A až vám mohu nabídnout přirovnání: jednotka námořní pěchoty, o které psal Leon Uris v Bitvěnaři, strávila ze 4 let v jihovýchodním Pacifiku jen šest týdnů v boji a japonské. Ve Vietnamu se sloužilo na frontě soustřele a to bylo očividné. Námořní pěchota utrpěla v čísle 3 ztráty v Indochíně než v Druhé světové válce, asi 100.000 mrtvých a raněných proti 87.000.

Tato krvavá léčení by se však daleko tolerovat, kdyby se někoho dozvídalo. V konvenční armádě je postup hodnocen podle dobytých kopů, měst nebo silničních křišťovatek. Když Po dobytí jednoho města Saigona k přesunu, a pak k dobytí dalšího města, čím více takových míst obesadite, tím jete blíž k vítězství. MacArthur měl pravdu: za vítězství není rádou náhradkou, protože pro vojáka v poli je cesta k vítězství symbolem, který mu umožňuje snadné peklo, kterému prochází a říká si, že to bude k něčemu dobré. Ve Vietnamu jediným méritkem vítězství byla jeho vlastní nejohavnejší, morálně nejkorupčnějším idejí, kterou kdy vojenská mysl způsobila: počet mrtvých. Mnojalo se na stále stejném území, měsíc po měsíci, a jediným cílem zabít více nepřátel, než zabitili oni mení vše. V roce 1972 jsem si přeběhl správu hlídky z 20. pěší divize z jednoho k posledních bojů v celé válce. Hlídka měla dvě ztráty v přestřelce prvně u té vesnice, v které jsem se zúčastnil své poslední přestřelky já - a to bylo v roce 1965. Podívajme se na to jinak: když jsem se jí dostal do pramice, chodili vojáci až hřebky do sedmé trídy. Ryle to sloužil válce.

A bylo těžké mladé, mladá v tom smyslu, že posílala chlapce, aby konali mučení práci. Průměrný věk vojáka v druhé světové válce byl 26 let, ve Vietnamu 19, což je věk, v kterém je mladík setra vybaven k tomu, aby si poradil s vrcouly a pronásledování obyčejného života, natoč a neuvěřitelnými zárodečnými situacemi bitovního pole.

A novic to byla partyzánská válka, což znamenalo, že někdo odlišit správné cíle /a ležy/ od nesprávných, pokud se zrovna nejednalo o regulérní severovietnamskou armádu. Odlišit je bylo možné až když po vše sečeli střílet a to už bylo pozdě. Pro americké vojáky to mělo často násled-

kys zhevralo je to jejich ideologických pedér; většina z nich říká, že války s vírou, že pomáhají chránit vietnamec a zastavit komunismus, ale jejich sklonosti jim nezachráňovaly si tuto převáždění nadejdou uchvat. Vietnameci, kteří chtěli zachránit, projevovali ke opače v americkém pojetí lhostejnosti; a ti, co nebyli lhostejní, byli nepřátelští. Jelikož postrádal jasoucí důvěrnostní linii, měl americký voják podstatně větší všechny vietnamece, včetně žen a dětí. Válka byla zcela nepředvídatelná a urádná; voják ani v nejméněm několik tušení, kdo se ho pokusí zabit, zde ne ráj v oné "sprátelecké" vesnici nějakého ležka, perkolny stroj nebo ostřelovač. Tento stav nakonec vyvolal jistý druh paranoidní a dokonce nenávisti k témuž národu, který chtěl způsobem zachránit. Vše co pak chtěl americký voják zachránit byl jistě pak jen on sám, chtěl přežít. A ocitnete-li se tváří v tvář volbě mezi přežitím a smrtí nebo surzezením, může pak okamžitě páchání vše, o kterých lidé foma nechtějí nic slyšet. Na obrazu amerického vojáka, odsuzovaného jako pomateného nebijáku vám stručně vylíčím dva příběhy, které jsou neosložil do své kaihy Vyprávění o válce.

V roce 1965 se devítileté vietnamské dívčítko apátelilo s jedním příslušníkem námořní pěchoty poblíž Chu-Lai. Často přicházela k nákladně a prudká různé předměty, které měla uložené v proutěném koší: dílny, preservativy, Coca-Cola. Jednoho odpoledne se opět objevila a kolem ní se ohuklo osm vojáků, kteří netušili, že pod záletem a Coca-Colou se nachází kila plastické trhaviny s elektrickou rozbuškou a baterií. Nevin jak Vietkong - promíte, chtěl jsem říci slovní bojovníci za svobodu z národní osvobozenec fronty - dokázal dívčku podvádat a dohnat ji k tomuto sebevrážednému okolu, ale dokázal to. Když se sklonila ke košíku, aby z něj něco vytáhla, připojila dráty od rozbušky k baterii. Výsledek: jedno devítileté dívčí roztrhané nehusy, když utíká příslušníci námořní pěchoty a žen zraněných.

O několik měsíců později se spojil s několika jednotkami a chovat jako paranoik. Vydal se sám natchovat spojovací drát mezi svéma stanovištěmi přesunutých hřídel v oblasti, která byla oficiálně klasifikována jako bezpečná. Sami příslušníci rolníci, pracující v ryžovnách. Když tito příslušníci rolníci viděli, že je sám, porušili ho vystřelem z karabiny, abrali mu ručník a ostatní vybavení a zajali ho. Jeden z rolníků se posadil samy do zad a po - poklesu intenzivním - výdechu prohradili jak to tehdy bylo: američana ogvěkli do vesnice, kde ho zabil pašerák ručník a holci a nakonec ho popravili vystřelem do tyle. Potom provedli obvyklý chirurgický dílen na jeho genitálních a análních místech. Télo pak hodili do lesy. Nebylo ani správné zatízené, protože jist za několik dní vyplulo ze hlediště a bylo objeveno jednou z několika hilfek.

A ted bych se chtěl zeptat všech těch, kteří z bezpečí svých režimů, univerzitních campusů a obyvacích pokojů na předměstích odsuzovali amerického vojáka ve Vietnamu za podobnou včeli: jak by se sám sami chovali v podobném prostředí? Jaký by se tam z nich stal Slovák?

Pokense i primitivní kultury uzdravují, že válka není stavem přirozeným a že v bitvě do válečníků vstupují až duševní. Právě tyto kultury, na příklad incidentu kmene Navaho, pořídají pro vracejícího se válečníka komplikované odštovací rituály. Cítili jeho duši, zajistili aby se jeho skutky ve zbraň staly součástí kmenevě tradice, přijmou ho zpět do kmene a zapomenou jestli anebo v krisové situaci boje porušil některou tabu. V moderní společnosti se zase berou tyto rituály podobu oslav neuvítaného s vlasteneckými projekty, přebídkami, kapelami, všechnoživou. Vlčí výsloužilci je pak dáváni prednost při volbě zeměstání, je zahrnován podporou jako na příklad na základě stářího zákona, týkajícího se muže, kterí bojovali v druhé světové válce. Řečeno slovy psychologa Tilsona: "Jsou to známky jistých společenských vazeb, známky toho, že za vás někdo stojí."

Vládci vysloužilců z Vietnamu po návratu zjistili, že na něm zase nejen nestojí, ale že jí je v nejlepším případě lhostejný a v nejhorském, že se dokonce postavila proti němu. Lryskové letadlo ho na 48 hodin přeneslo z přední linie fronty až k přední varané jeho domu, aníž by někdo vůbec čes zjistit myslí toho všeho. Zmínil jsem předem, že většina společnosti byl ignorován a liberální levici a oddělovacími prostředky stigmatizován jako pomatený zabiják, apolovičník zločinu a zahrazení

politiky. A tak strážil poslední zbytek výry, který mu ještě zůstával, stál se do sebe a odstíhal o svých pocitech a proklamech hovorit. Potačil nozdř, dosud nedočítané emoce. Johnny žená a Vietnamu nepřipomogoval, ale vplítil se pokradanu, tajně s osměle zednámi vrátky, jako první propastný trestaneck.

"Váleční vysloužilci z Vietnamu byli stigmatizováni jako nízkomové a tak v sobě všechno zadržovali" Ríka Wilson. "Ale stress není něčí jiným než něčím problém v sobě. Z každé takové včeli je nutné se dřív nebo později vymluvit či se jí zabavit určitým jednáním."

Jsem-li můj vlastní poválečný zkůšenosti i zkůšenosti těch vysloužilců, s kterými jsem hovoril, typické, pak je hlavním problémem pocit viny, trojitě břemeno viny. Je to vina, jeho vojáci pocítují, protože porušili tabu a zabijeli, což je vina, Jenž je prvně tak stará jako válka sama. V Aeneidách připisuje Vergilius Aeneovi tato slova:

/In me it is not fit, holy things to bear,
 Red as I am with slaughter a new from war;
 Till in some living stream I cleanse the guilt
 of dire debate and blood in battle spilt./

Přidejte k tomu vojákov pocit studu, že se záhostnil akcí, které přímo či nepřímo vyústily ve smrt civilistů. A na vrchol hromady ještě přinodě postoj veřejnosti, který byl pro vojáky natolik ponížující, že se cítili za válku osobně zodpovědní, a uznáte, že přirovnání ke krádejci načasované bombové výstřelce je výstižné. Wilson pozoroval, že zanedlouho žádost zločinců, které spáchaný vysloužilci z Vietnamu, mají násilný a začátkem přímo ohavně násilný charakter. Protože těto závady nebyly nikdy dovoleno snýt si kravavé okváry ve Vergileově "Rívně proudu", pokouší se někteří z nich prostřednictvím strašných žinů přivolat pozornost ke zlu, jed v sobě cítí a přinutit tím společnost, aby je za něj potrestala.

A to ještě není všechno. Yankeeové nesli po návratu domů z Druhé světové války stědroj návrh zákona o podpoře denobilizovaných vojáků, který jim vyšel dlouhou cestu vstřícně a poschl jim příspěvobit se znova civilnímu životu. Lyndon Johnson se neproti tomu pokusil vетovat návrh zákona, tykající se přispěvků na vzdělávání vysloužilců z Vietnamu, ale pak jej musel roku 1966 pod tlakem schválit. V roce 1972 Richard Nixon doplněně vетoval zákon o rozšíření znevýhodnění pěti výše vzdělávání vysloužilců; tvrdil, že zákon byl po finanční stránce nezodpovědný a přispěl by jen k dalšímu zvyšování inflace, což bylo za jinováčky tyranem v době, kdy Spojené Státy stále ještě utrácely miliardy, aby poslé raketovými bombardéry B-52 roztříšily Vietnamese na kusy a otrávily jejich lesy práškem Agent Orange. A David Stockman, vedoucí nad kouzly Reaganovy rozpočtové komise, chtěl ve své požádávání snaze o zmírnění výdat zlepšit vlivovat Poradní program pro přizpůsobení veteránů z období vietnamské války. Namítl, že vede k inflaci, na rozdíl od dalších miliard na celé letky nosících a Buck Rogersových bombardérů. Tepřve když se vláda ocitla pod silným tlakem organizací výlečných vysloužilců, rozhodla se program prozatím pochat.

A byla-li tedy někdy generace amerických vojáků, která potřebovala odlesitou po poru, byla to první generace, která prožila vietnamskou válku. Amerika poslala své nejhůře vzdálené syny do Indonésie, vylovila je ze suterénů společnosti a dala jim do rukou pulky, zatímco privilegovaní si kupovali letenky do Toronto nebo se ukryvali do bunkrů studijních odkladů. Bez kvalifikace, která byla dola na precování trhu způsobit, s nedokončenou střední školou se vracejí tisíce výlečných vysloužilců z Vietnamu do ekonomické situace, jehož byla kombinací inflace a utlačeným trhem volných míst; z prvních bojových řad byl rovnou do řad nezaměstnatelných a vzdáli postoj k nim byl jen dalším dokladem toho, že se ně společnost pohliší jako na vyvřelence.

ARNOLD J. TOYNBEE : ROZKOL V DUŠI

Sečást 13.svazkového díla "A Study of History", svazek 5, "Rozpad civilizaci", část 1.

A Study of History bylo poprvé vydáno v roce 1939 pod patronací Královského Institutu mezinárodních záležitostí, který A.J.Toynebee vedl.

1. Alternativní spôsoby života, chování a cítění

Rozkol v lidském společenském organismu, který jsme zkoumali v předcházející kapitole jako jedno z některých kriterií rozpadu civilizace, je profilken kolktivním, a udílí povrchovin. Jeho význam spočívá v tom, že je vnitřním viditelným znakem vnitřní trubky duše, jejž vede k jejímu rozštípení. Nezápona je, že mezi téměř nekonaným možným rozmanitým manifestací lidské přirozenosti, je jediná "duše schopná stát se subjektem duchovních prozitků a autorem duchovních římk". Rozkol v lidských duších nalezáme u Lorene kterehokoli rozkolu, který se odebírá na povrchu společnosti, jenž je běžným polem pro tyto typy činnosti. Sestráváme-li v naší snaze nálezst kriterie hlubší roviny reality, musíme naše pozornost upoutat několik různých forem, v kterých se tento vnitřní rozkol projevuje.

Rozkol v duchích "člověk" rozkládající se civilizace se projevuje v různých podobách, protože vzniká z různých spôsobů chování, cítění a života, jež jsme nalezli pro civilizace charakteristické - nebo ještě spíše z činu lidí, jež hraje v civilizaci své díly - v těch fázích společenských dějin, které jsme nazvali "zrod" a "růst". Když z těchto jednotlivých sněr činnosti má ve fázi rozpadu tendenci rozštípit se ve dvojici vznájemné protikladných variant sebe i sebeřílek, v kterých je reakce na problém "polarizovaný" do dvou alternativ - jedna aktivní, druhá pasivní, z nichž však ani jedna nemá tvrdí. Volba mezi pasivní a aktivní alternativou je jedinec svobodou, jež zůstává duši, která strátila možnost /ukoliv se schopnou/ tvrdího římu tím, že ji byla přiřazena role v tragédii společenského rozkladu, která není roli padoucha ani jeho oběti. Jen se proces rozpadu zrychluje, stává se alternativní volba nutnější a svá vymezení, extrémnější ve své duchyce a závažnější ve svých dialektech. Inamén to tedy, že duchovní profitek rozkolu není statickou situací, ale dynamickým pohybem.

A mysl si můžeme probrat celou řadu těchto alternativních schrések a věmit si přitom jejich významného ovlivnění. Tepřve pak se pokusíme o empirický průzkum jejich historických manifestací.

Začneme dvěma způsoby osobního chování, které jsou alternativními schrések všeobecně tvrdí schopností. Obě dvě jsou pokusem o sebevýžádání. Pasivní pokus spočívá ve způsobu žití s sebou v orig."abandon", ¹, při čemž dojde k "uvolnění" duše ve vídce, že uvolněním otěže vlastní spontánním choutkám a overáním dojde k životu "v souladu s přírodou" -1- a okamžitému navrácení všechného čaru tvorivosti, jejíž ztráty si je duše vědoma, z rohu hojnosti této užívání a pravé proto meandru bohyň -2-. Aktivní alternativou tohoto pasivního zřeknutí se je delfo sebekontrola ², v kterém se delfo "zanevezme do rukou" a pokoutí se ukázat své "ptíropenzí věčné" upletnovládní režimu duchovních eviček, jež jsou pojímána jako obdoba fyzičkého tréninku /¹⁶¹⁷⁰¹/ atlety, a to všechno v protichůdné vídce, že příroda je záhubou a kletbou tvorivosti a nikoliv jejím zdrojem, a že základní "naučlivé nad přírodou" je jedinou centru k znovunabytí utracené tvrdí schopnosti.

1-pozautora: "závrat k přírodě" je interpretován jako příznak společenského rozkladu již Oswaldem Spenglerem v "Der Untergang des Abendlandes", sv. I, maiochov 1920, Beck, str.286.

2-pozautora: delfince přírody je klasickým příkladem lidské slabosti, která bere omne ignotum pro magnifico - Tacitus: Agricola, kap.10

Pále jsou zde dva způsoby sociálního chování, které jsou alternativními schránkami západobý /misésis/ tvůrčích schopností, které je, jak jsme již ujistili, nezbytnou až nebezpečnou skratkou na cestě společenského riziku. Obě tyto schrány jsou pokusy o vystoupení z řad falangi. Její "apoledanský drill" již přestal pracovat, a to s tím výsledkem, že netváří dav, který články následovalo spletitou evolucí uspořádaných formy své vůdce, syna nehybné, neoshořené a bojácí stojí; stává se bezmocným cílem nepřátelského útoku. Passivní pokud o překonání tohoto artévého bedu se sebe během podobu spácháního přestupku u l i t f s e /v orig. "trunancy". Voják si s údášem uvědomí, že jeho regiment ztratil hřeben, kterým až dosud zpřevácoval jeho morálku, zajistoval bezpečnost a dodával silu jeho pravici; v této nevídané situaci si dovolí myšlenku, že je zprostří své vojenské povinnosti. V tomto nepoužitelném stavu myslí vystoupit ulejvák z řady a otodí se směrem vzad; v opovržení hodnot a marné snaže zachránit vlastní hřebi se své soudruhů v bryndě. Je zde ovšem jiný alternativní způsob vyrovnání se s těžkou skouškou, který je ilustrován známým příběhem -1- o dvou spartských vojácích, "ulejváku" / Tachos / a Aristodanovi a Kurytovi.

V příběhu se vypráví, že tito dve muži byli v situaci kdežto v tylu, kde neschopní aktívni služby pro jakýsi oční zánót, když přišly správy, že jednotka tříset oddaných spartanů byla zaskočena u Thermopyl a v důsledku rozhodnutí krále Leonida neustoupit byli odsouzeni k jisté smrti. Za těchto okolnosti byli Kurytus i Aristodanus "postaveni před možnost bezpečného návratu domů do party pokud by nedali přednost druhé alternativě, ztrátě života společně se svými druhy" a "když byli postaveni před tuto volbu, nemohli se shodnout a každý hajzl odlišně stanovil ko ve vztahu k svému povinnostem". Zatímco Aristodanus odešel domů do party, přikázal Kurytus svému vojenskému služovi, aby ho nevedl na bitevní pole, když dosáhl bitevní linie, chtěl se hejtorský sluh a utekl. Jeho nevidomý pán se vrhl přímo doprostřed bitevní vlny, aby se setkal se smrtí ještě dříve než jeho dvacet šedesátice druži, ke kterým se v této nepřikázané a heroicé tour de force připojil. Je zřejmé, že Kurytový způsob odlišený se od prostého ustupu byl antitezí způsobu Aristodana. Místo aby ustoupil zpět, vystoupil vpřed. Místo aby se stal ulejvákom, zvolil mučednictví.

Mučedník je v první řadě voják, který za sobě hodlá dosvědčit nejvyšší hodnoty a absolutní povinnost vojenské ctičnosti v situaci, v které jediný prostředek jak podat takové svědectví, je obávat vlastní smrti pro ztracenou raději. Jeno sebeobetování může vit i vedeního cíl způsobem problému v nepřátelské linii, jako když se Arnold von Falkenried vrhul na hababurské piky nebo když Alessandro Pizzoli se vrhul před nepoldský kanón --+-+-+. Základní motiv mučednictví však nenapůťná v sejistění materiálního čepičku zde a syna pro cíl, jenž byl příslušnou obětován. Spartský voják Kurytus nì zvolil způsob dosvědčení ctičnosti Lykurgova a g o g é tim, že obával život v situaci, která byla jí přesně ztracená; tentýž e s p r i t d e e c e r p s inspiroval respetu, stejně postihně hrdaty na moche bitevních palich, kteří prováděli řadu zářeli nìž by se vedali již vitéznému protivníkovi. V podstatě

1-posl.-autora: viz Herodotus, kniha VIII, kapitoly 229-31 a kniha IX, kapitola 71

2-posl.-autora: viz Travelyan, G.M.: Garibaldi and the Making of Italy, červen - listopad 1880, Londýn 1928, Longmans, Green, str. 84

3-posl.-prekla.: se toto místo vypočítá římským pořadí, týkající se podobného známkového případu - viz Livius, kniha LVIII, kap. 9-10 a kniha X, kap. 78-9

tě je mučedníkem voják, který z vlastní iniciativy vystoupí z lody - i-
souzen v před, aby sel za polohovky povinosti. Potomco se normálních o-
holností nevyložuje pevnost od vojáka nic víc, než aby rizkoval svůj
život jen v takovém minimálním rozsahu, který by byl nezbytný k efektiv-
nímu provedení rozhodných zářízečných částeček, vyhledává mučedník sert
za dlelem obhajoby idealu, zatím by však nebylo očekával, že jeho sebe-
obhájce objeví jeho knesí či nemi materiální vítězství. A jestliže to-
to platí o vojenských prototypech mučednického, platí to a fortiori, jak
uvidíme, i o vnučenéjší armádě mučedníků, kteří poctili své životy v
zápasech, jelž využovaly od bojevníků nemecké odvahu, velkorysost a víru
než vojenské akce, aniž by jim však poskytovaly tu normální pomoc, jenž
na běžném poli představuje fyzické varušení a masová napadení.

Přejdeme-li z roviny chování k rovině cítění, povídáme si nejpr-
ve dvou typů osobních pocitů, které jsou alternativními reakcemi na zvrat
v pohybu proměněnáho *elánu*, v němž se povaha růstu projevuje;
oba tyto pocity odrážejí bolestné vědomí "útoku" před silou zla, které
se jen pěvoucí iniciativu a předly do útoku, ale získaly takovou převahu,
že dob vají vítězství ze vítězství a jejich síla neučinitelně výrazně. *-2-*
Pasivní výraz tohoto vědomí sepetřilidě a postupující mordlně porážky je
pocit, že je člověk vydán na pospas venufri, v kterém - v makroskopických
romantech - sice triumfuje. Obklíčen důležitě v důsledku vědomí svého
objektivního nedapěchu při zvláště kontrole prostředí pocit vynesení
a pokouše; ocítí se v pokulení resignace a víry, že venufr, včetně důle-
žnosti, je vydán na pospas síle, jelž je pravě tek iracionálně jako nepo-
rozumělá nebožská bohyši a dvojité tváři, kterou se pak pokouší usmírov-
vat pod jménem Mánoda /TVXN/ nebo ji snáší pod jménem Nebytost /Avaykn/.
Alternativě může být mordlně porážky, která pustí obklíčenou duši, ne-
cítováním jako nezdar při pokusu evlédnout a kontrolovat anotovanou duši; a
v tomto případě bude mít výraz vědomé porážky aktivní charakter. Důležitě
bude posadit vědomím viny; obráti svůj pohled z makroskopu dornitře k mikro-
kosmu a pustí se do svízeláho duševního podnikání: překonávání Karmy,
kumulativního břemene přebytku zla nad dobrém, jež souvisí s časostí du-
še v minulosti.

Musíme si rovněž povídáme dvou typů sociálního cítění, jež jsou
alternativními schránkami cítu pro styl, cítu, který je subjektivním pro-
tějškem objektivního procesu diferenčace civilizaci během jejího růstu.
Oba tyto typy cítění prozrazují strátu citlivosti pro formu, ale reakce
na tentýž problém jsou zcela odlišné. Pasivní odpověď je trpět souhlasem
s důlnou strátou veškerého smyslu pro formu jako důsledku stráty stylu urči-
té civilizace, která prošla obdobím růstu a nachází se jíž ve fázi rozpadu.
Jelž se podvolí a souhlasí se vrhnout do tavicího kotla; negativní pocit promis-
kuje pak prostoupi všechny sféry společenské činnosti. Ve sféře spole-
čenských styků je výsledkem současných nezluditelných tradic a nezrovnatelných
hodnot /TANTRISIA/; v jazyce, literatuře a výtvarném umění se objeví
lingua franca /korvn/ a podobně standardizovaný a kompozitní styl v li-
teratuře, malbě, sochařství a architektuře; v říši filosofických idejí,
náboženské víry a praktik je vytvářen rituální a teologicky synkretismus.

I-pozautora: kritik by zde mohl sumítnout, že mučedník se často inspi-
ruje heroickým příkladem sjatkého předchůdce, kterého obdivuje a miluje.
Když se u Sentima Publius *Degus* v roce 295 př.Kr. obátoval, vuci-
ne předpokládat, že vědomě zopodobnil svého otce, který se obátoval v
roce 340 př.Kr. u Vesuvia; když křesťanský mučedník neponchyběně nepodo-
buje ukřízování Krista. Kritik by z toho mohl ulomit návrh, že mučed-
níctví není schránkou za mimézii /pozn. překl.: v erig. "mimézia", z řec-
kého "mimésis", něpodoba, imitace, v biologickém smyslu totéž jako mi-
mikry/, ale je naopak jejím příkledem. Náležíme odpovědět, že mučednický
čin se zde - jako kterjakoliv jiný čin - sice stát objektem "mimézie",
ale rozhodujícím faktorem je chování proto-mučedníka v kterakoliv dané
situaci, a když tento původní mučednický čin přezkoumáme, zjistíme bez vý-
jimky, že se jedná o čin dobrévolný, který jde za voláním povinosti
a jest je vyvolává situací společnosti, v které je jíž obvyklý "spole-
čenský drill" mimézie založen. Skutečným cílem proto-mučedníka je dát
svůj příklad.

2-pozautora: Zela LXXXIV, 7

studentického jave společenského rozpudu se sdílejí dceři jasné tuto pasivní odpověď od aktiva, která je vzhledem jejího zcela protichůdnou autoritou. Tato aktiva odpověď přijímá vzhledem k vlastnosti životního stylu, jenž byl i klasifikací a poslajející jako jev v podstatě přiznivý s přijímání stylu, jenž má univerzální a všeobecný charakter: *quod ubique, quod semper, quod ab omnibus -1-*. Jelikož se dle pozdějšího k této aktiva odpovědi, vlastnost, že nejmenší charakteristických forem rozpuds jev se civilizace, již nepřipadá k setkání tváří v tvář s chaotickým předznamenáním, ale s kosmém, v němž vlny pohybu form architektury vycházejí konečně na světlo děravou v oponě, kterou se člověk pokouší zakrýt ohrožující vizi vědomosti a nekonvenčnosti -2-. Aktiva odpověď spolu s v probuzením pocitu jednoty, který se prohlubuje a rostoucí srozumění s tím, jak tato vize přechází od pocitu jednoty lidstva k pocitu jednoty vzniku -3-, aby nakonec objala jednotu báli.

Přejde-li k třetímu místu, k rovině života, netkáme se už opět s dvěma páry alternativních reakcí, které se hodí k obojímu páru, jenž jsou jíž představili na hledi se dvou předcházejících rovin cíti a cítit. Na této třetí rovině se ale obrázek předcházejících páru liší, a to ve třech aspektech. Zaprve, alternativy, které nás rozdružují příjem pohybů, jenž je charakteristický pro stadius růstu, jsou upře varováním tohoto pohybu až doho nehrádkami. Zdruhé, oba páry alternativ jsou varováním třetího příjemu pohybu, který ještě jíž definován jako přenos oblasti jednoty v makrokosmu do mikrokosmu. A třetí, oba páry alternativních spásob života, které se objevují v životě rozpadající se civilizace jako varovce celého procesu přesunu, se od sebe odlišují natožití výrazně, aby tato zdroje ospravedlněly: v jednom páru mají reakce násilný charakter, v druhém mírný.

Pendělení reakcí v dějinách rozkládajících se společnosti se sdílí a mírně poprvé upoutalo na pozornost, když jsme zkoumali odpověď vnitřního proletariátu ~~bazaristické~~^{Fascistické} společnosti na výzvu dominantařů menšiny. Barorili jsou na kontrast ve zdejší situaci mezi násilnou doménou Theudose, Judy Galilejského a jejich přívřescům a mírným duchem Jésuska a jeho následovníků. V tomto kontextu jsme dle zpozorovali, že podobný kontrast bychom mohli vidět i když se tak jasné - v odpověďích ~~bazaristické~~^{Fascistické} dominantařů menšiny a vnitřního proletariátu -4-. V dě-

- 1- pozn. autora: Svat. Vincent z Lérinsu: Commonitorium Primus, kap. 2
- 2- pozn. prof. k.: na toto místě vyučováním obsahující autorovu poznámku pod čarou, v které cituje Dryvek a dle H.G.Wellse: Experiment in Autobiography, sv. I., str. 76-8, 96 a 144 /Collins, Londýn 1934/, a interpretuje jej ve výše zmíněném smyslu.
- 3- pozn. autora: lidské "politické zvíře", které pochopilo jednotu kosmu, mohlo svého duchovního objev nejlépe postihnout pomocí metafore o občanství v křesťanské společnosti; řekové používali pro latovou kosmickou společnost název ; ale v současné anglické používání adjektivum "kosmopolitní", jenž bylo odvozeno od řeckého substantiva, je užíváno v jiném významu pro který mohl řekové slovo = , které popisuje čistky tavícího kotla. Toto svévolné a : správné užívání hrálo napochybět svoji roli při znášení extrému a vnitřního rozlišování mezi skutečným Kosmopolitem a jeho přesnou antitezou, tavícím kotlem. Anglické adjektivum, které má k původnímu řeckému významu tohoto slova sejbliže, je "katolicky" v recifkování významu termínu.
- 4- pozn. prof. k.: v autorově pojetí se civilizace ve fázích rozpudu vzdáleně stěpi do tří století: dominantaří menšiny, jenž ztrácí tváří schopnost, jež jíž pomocí vyvolávila 2.u vnitřního proletariátu univerzálního státu a koncept I.vnitřního proletariátu /berberských kmenech, židovských nebo pouze univerzálního státu, který zde je typickým produktem rozpudu a vznikem vždy zhruba po dvou stoletích "občanských" válk uvnitř té které civilizace, které jsou nase přiznáním zde v rámci chutě k nápadobě a ztrácí také u nich respekt. Vnitřní proletariát si pak utváří univerzální církve-inspirovanou z církví civilizací, které nakonec přijíma i dominantaří menšiny, a které jediná předívá onu civilizaci poté, co vnitřní proletariát "roste z milosti" náleží její univerzální stát. Tento proces ovšem trvá řadu století a A.Tayyabas jej s výjiskem egyptské civilizace, u níž došlo ke "zkomolení", sehnání u všech dalších civilizací, jichž napočítal dvě desítky.

Jiného dominanta měsíce jsou vystopovali tento kontrast v estetických řádech destruktivní povahou finských nálliterářů od dob války s Ruskem až do doby Augustovy a konstruktivním ethosem finských státních dřevořezců od Augustovy doby až k dobe Alexandra II. V dějinách vzdáleného proleteriátu jsou objevili korespondující kontrast v poslední kapitole téhož příběhu, mezi povahou Cesárikovou a Leodárika. I v estetických řádech našeho dnešního přehledu vnitřního a vnějšího proleteriátu jsou se stále znova setkávati s tímto rozdílem mezi násilnými a míravými průběhy dějin, a myslí, když jsme překli z povrchového zkoumání rozhovoru v společenském organiku k hlubšímu zkoumání rozhovoru obleženého významem postavení tohoto rozvojení cesty na základě v mírovost v krajině společenského rozkladu než jen sonetovým optickým efektem dějového empirického zkoumání, ale základním rysem zápletky duchovního dramatu, který je v společenském procesu zároveň důvodem a jevem i skryván.

Po tomto dvoře zdolane oba páry násilných a míravých verzaci se akt pěsenu a makrokosmu k mikrokosmu vrátit na Jeviště. U dvojice zdolných reakcí zdolane definovat pasivní reakci jako *archaismus* a aktivní jako *futurismus*. U dvojice míravých reakcí je pasivní reakci nazývat *nezáinteresovanost* /v orig. "detachment"/ a aktivní reakci *přeměna* /v orig. "transfiguration"/.

Archaismus a *futurismus* jsou dva alternativní pokusy, jaký je plesun oblasti živu z jednoho duchovního rozsahu k jinému, což je charakteristickým pohybem růstu, schrazenou pouhým přeměněním v časovém rozsahu. Jen v archaismu tak ve futurismu se upouští od důlí o životu v makrokosmu namísto v mikrokosmu, a nahradou za něj je hnutí za Utopii. Předpokládá se, že bychom ji mohli naplnit v "rozkladu života", aniž bychom vlastní byli ochotní podstoupit svízelou záblesku duchovního klimatu. Tato varijs Utopie by nám mohla sloužit namísto vnitřního vlastního ducha jako "jiný svět", je vlastní "jiným světem". Jen v malém a neuspokojujivém smyslu neguje makrokosmu v jeho momentálním, přítomném stavu existenci makrokosmu, který je zde a myslí. Důležité, které je zastřelená vlastnost, že byla vyzvána schrána svoji roli v tragédii rozkladu společnosti, vlastní nevzbudit všecky pohyby, cíl sebo děl, protože by to znamenalo spáchat sebevraždu, a proto celý problém obchází tím, že vlastní nejsnadnější cestu, která se jí nabývá, mimo aby se pokusila o vlastního vlastního průchodu z makrokosmu do mikrokosmu, píše se otrohou literou mikrokosmu života a přeměny se jen po povrchu, aniž by se pokusila o dosažení jiné duchovní hrobky živé vlastnosti. To, co se od ní požaduje, je zjednodušuje tím způsobem, že se plesun z makrokosmu v základním stavu že jen k posílení jinému stavu téhož makrokosmu, k stavu, jaký mohl být vždy v násilosti nebo jaký by mohl nastat vždy v budoucnosti. Archaismus bere poklad z města Periklova a umisťuje jej do města Hekropsova -I-, antinome futurismus bere svůj poklad z téhož města Periklova, aby ho umstítil do města Glunce -II-.

V termínech, které jsou si pro zádi potřeba využili v aktuálních řádech této práce, může být archaismus definován jako zpět od napodobování soudobých tvrdých osobnosti k napodobování přední knihy; t.zn., že je to stav od dynamického pohybu civilizace a příklon k statickému stavu primitivního lidstva v jeho zjednodušeném stavu. Může být též definován jako násilný pokus o zastavení zárodečného, který - pokud je dospělost - vytváří společenské srážnosti /v orig. "morality"/. A zárodeční, archaismus může být též pokládán za pokus o "alepení" rozbité a rozpadající se civilizace, což je, jak jsme zjistili v jiném kontextu, běžným cílem lidských utopii o různých společenství násyru, ke kterým se dají při-

1- poz. autora: město Hekropsovo /bolsí/ patří archaických států/ je titul archaické Utopie. Viz Marcus Aurelius Antoninus: Meditace, kniha IV, kap. 3

2- poz. autora: město Glunce je bolavým patrem etiopsického proleteriátu, jenž je rostoučen po celé Zemi a kterou zvítí bůh Helios, aniž by vlastnil jedinou hraniču země, kterou by mohl nazývat svou vlastní.

rovnat svězenou lítcké společnosti -l-. V odpovídajících termínech pak můžeme definovat futurismus jako resolutní odstínu nepodobovou coheko-
liv - jde přitom o tak nizké, tvrdé i konzervativní, a rovněž i jen
ko jedu z mnoha násilných pokusů o desalnou zábavu, jejichž výsledkem -
pokud jsou doplněny - jsou sociální revoluce, kteréžto výsledek cílí
vždy tím, že se zvrhávají v reakci. In fine, futurismus se vyznačuje
také nabylostí archaismu jen na cenu pohybu, který připomíná vězně
v čelecích kožel; náročnost vzdáleného revolučního pohybu je shrnuta v ofo-
rismu "Plus ça change, plus c'est la même chose" --".

Ty, kteří vkládají svou dívku v jednu z těchto nevydařených mo-
hřísek se přesun oblasti jednání z makrokosmu k mikrokosmu, očekává-
ši v tom je snadno ironie - stejný osud. V hledání co nejnovějších al-
ternativ odsuzují ve skutečnosti tito "defféisti" svého sebe - ať už
slepé sebe s otevřeným ohlem - k násilnému řešení, které je nakonec
průkaze, protože ať už vstoupili se stezku archaismu nebo futurismu,
pokouší se o něco, co je v protitlalu k rázu přírody. Hledání vnitřní-
ho života, které se jeví - a také je - jako nebezpečné podnikání, však
není pro duši, která hraje svoji doživotní hru na jeviště vnitřního svě-
ta, žádat o existenci; jelikolž mikrokosmos a makrokosmos jsou jen roz-
dílnými revizemi člověka skutečnosti a činnosti, je přemístěním pokladu
ducha a života vnitřního k vnitřnímu stejně obtížné až nadmožné, ať už je
momentální stav makrokosmu jehožkoliv. Na druhé straně je znala nemocné,
aby se dala, zíjíci vnitřním životem, vyprostila ze svého stvoření v pru-
proudu "seustále se valicího toku" tím, že schází proti proudu do mimořá-
di po proudu do budoucnosti. Archeistické a futuristické utopie jsou
proto utopieni v soziovém smyslu, jsou to lokality, které poskytují
skutečnou existenci. Jsou jen sváděným alibi, nedosavitelným ex hypothesis;
jediný a jistý výsledek cesty k nim jsou rozbourané vody násilí, jež nik-
de nekončí a nevede k uzdravení.

Crescendo násilí, jde je uváděno do pohybu futurismem, bylo jiné a
nenapodobitelnou kombinací pánosti a živosti spozorování jediné nad-
mým francouzským socialistou devatenáctého století. --"

Ve svém tragickém klimatu se futurismus projevuje jako satanismus.
"Základ výry spočívá v tom, že svátorý Pán je nám a Léon a Léon
a pravda jsou proříšedováné jako rebely... Tuto výru náši smozí křes-
ťanští svátoři a mučedníci a především autor Apokalypsy. Nášli bychom si
ale povšimnout, že ubtí všechn velkých morálních filosofů tomu diamet-
rálne odporujo. Platon, aristoteles, stoici, svatý Augustin a svatý To-
mas Akvinský, Kant a J.S. Mill, Comte a T.H. Green, ti všichni tvrdí nebo
předpokládají, že tak či onak existuje Kouzlo nebožího Boha. Je to,
co je dobré, je v souladu s tímto Pádem, a to, co není dobré, mi odpore-
je. Zjistil jsem, že jedna z gnostických škol -- definuje Satana jako

1-poz.překl.: "uváděná" společnost je plavidlo autorův termín, kterým
označuje t.zv. primitivní společnost, která není schopna dosáhnout
přechodu k fázi civilizační jen proto, že může vydávat příliš mnoho
energie k tomu, aby uchovala svoji existenci v nepravidelných vnitřních
podmírkách. Za příklad uvádí egyptský /chladné klima/, polyandry
/roztroušenost entrovů v soři/, nomády /roztroušenost oáz v pouštích/
a další.

2-poz.autora Alphonse Zarri: Les Grecs, Jaénér 1849, podle Harbottle-
ho a Dolbinou: *Dictionnaire of Quotations /French and Italian/, Londýn
1901, Ivan Sonnenschein.*

3-poz.překl.: se tento název v použití delšího pojednávku pod barem ve
francouzském, která je v podstatě dcevkou z Bazarovovy práce "Exposi-
tion de la Doctrine Saint-Simonienne" /a/ /uvres Complètes de Saint-
Simon et de Rostaing, vydání XII., París 1877, Leroux, str.18 a 20-1.
4-poz.autora: Škola záturníla z Antiochii, seulského kultuře

"ducha, který se staví proti kosmickým silám" -1-. Sata je pojedná jako rebel, který se proti všemu celku a pokouší se tak narušit spořezenství, jehož je součástí. -2-

To je konečný, nevhodný důsledek ducha revoluce je všeobecně přijatelný vědec, který sám revolucionáři sejsou -3- a není obtížné položit prst na historické příklady tchoto duchovního zákona.

Na příklad v syrské společnosti, a to jak v jejím iráckém tak i syrském krále, se mesiášská forma futurismu objevila jako pozitivní pokus o sledování směru cesty. Místo toho, aby vytrvali ve svých sedmíru obtížných sachách o udržení politické menševickosti, před tím kdy asyrského militarismu, jako následové, schválili hřbet před příkazem politickým jmen a utábovali se nad tímto bolestavým činem resignace tím, že všechny poklad přemístili do podoby na krále-ospitele, který po svém příchodu znova nastoupil v následujícím budoucím čatu zhroucené národní království. Když se vydáme po stopách této mesiáše k následuje v dějištích židovské společnosti, zjistíme, že se přikládala na stranu světosti více než 400 let - od roku 506 před naším letopočtem, kdy byli římskou babuhačecarem odvedeni do babilonského zajetí, až do roku 168 před Kristem, kdy museli podstoupit helenizující perzekuci Antiocha Epifana. Židovští mučedníci, kteří polohuli za křesťanství své životy v třísetletém boji s helenismem, trpěli a umírali, aniž by klesli nějaký fyzičký odpór.

Ale nesouzd mezi s dívčerou očekávanou světskou buďcencostí a mučivě protízvanou světskou příkazností vedl nakonec k násilí. Dva roky po zabití Jákobéje a jeho bratří následovalo ozbrojené povstání Judy Makabejského; makabejští se tak stali politikem dvoucí řady stále fanatizujících a militantnějších židovských zálož - setčetných těch Thoudosí a Judů galilejských, jejichž násilí dosahlo svého vrcholu v setnických židovských povstáních v letech 66-70, 115-7 a 132-5 po Kristu.

/čekančenf přistö/

1- Ayyelov KUTLUPHITOUA TÓS KACHROAS

/Hippolytus's Refutatio Omnim Sacrae Scripturae, v edici L.Dunckera a F.O. Schneidewina, Göttingen 1859, Dieterich, kniha VII, kap. 26/

2- psm-autore: Murray, Gilbert: "Satanism and the World Order in Essays and Addresses", London 1921, Allen & Unwin, str. 20).

3- psm-autora: neperfekce, když tato všeobecnou myšliu nacházíme výjádkem z klasickej francouzskou preciosností - "La révolution est satanique dans son essence" - u takového militančního kontrarevolucionáře jakým byl Joseph de Maistre. Combert převzel pro svou definici "revolucionář." stejný termín. Jde tento termín užíván k popisu vlivu duchovního přistupu a chování, které událuje Luciferismu v principu uznaní a v praxi aplikaci. Jakmile se dočítává ideje Revoluce tohoto výkazu, přestává být tím, čím se mohl být - jednoduchým prestatkem k cíli - a stává se efektem a násobem.....

"Revolucionář se problémem utváření budoucnosti nemí zabývat, protože by to bylo na úkor jeho revoluční energie. Konstrukce nemí být v okruhu jeho zdaje; musí se věnovat výhradně sabotážním úkolem."

Oba citáty dležíme P.H.Curtiovi, Deutscher Geist in Gefahr, 2. editce, Stuttgart a Berlín 1933, Deutsche Verlags-Anstalt, str. 38. Prav uvidíme, že futurismus vykvačí vždy v satanismu a překročí svůj původní děl.

Orlačka přesírovým přístupem několika kolaudacemi zůstal po zdravu ze sedle kola, umímají si, že pozdravie dosud jen tuženého staršímu se skupenou cikánských chotří, bunák a maringótek, jehož jsem do té doby nikdy ne spatřil. Protože jsem byl plná soustředěna a pevně rozhodnut a nevíce mi hrálo do ruky počasí, deník i kalendář mi stojí jakýsi postarší, dřistojavý, vychrtlý cikán u cesty a kyne mi vlnění hlavcu s vzdálostí i rukou na pozdrav ještě o malou chvíli dřív, než stádlo sám vyslovit svá vzdorilá slova.

I při jiné příležitosti jsem byl několikrát stejně nedispoleň a zůstal bez odpovědi. Především jsem si proto zásadně změnil přístupu k celé věci. Když jsem spatřil v dálce postarší mužskou dvojici, obracející u silnice trávu, rozklapl jsem aprudku kele, vratydl se, a založil ruce na vypjaté hrudi. Jít o notnou chvíli dřív, než jsem mohl sám v dnušku zaholekat na pozdrav, jsem zasechnul přátelský pokřik první tak udílených jako pobavených venkovců.

Hájková čálení

Druhou myšlenkou, k níž dosáhivl se po prvotní a užlechtilej inspirování jednotce, je sebechvála, sebenapokojení, spekulace atp.

V poslední době jsem v kontejném spojení s hvězdným nebem. Spouští se mi krev z nosu.

Při pozorování nejde kachem na opomíjku očnitím laciné vyzávěti, se odštětí na své neoceníť a předkládám svéji hypotéze podrobují se právě jistému rituálu, prochází určitou formou bohoslužby.

První zadávkou začínajícího pozdního je touha zmřít. Tento život se zde nesnesitelný, jiný nedorozumitelný. Člověk se jiz nestydí na to, že chce zmřít; prosí, aby ho ze světa celý, kterou nemůže, dovedli do nové, kterou se t'prve naučí zanávidět. Přitom působí ještě zbytek viry, že při transportu půjde náhodou chodcem pána, pohlit se na vězni a běkne; toho jiz nezavřeje, přijde ke mně.

Všechno je fantazie, rodina, dřad, přátelé, ulice, všecko je fantazie, vzdálenější nebo blízké, i sena: a pravdou je pak jen to, že tisícknět knoflíku ke stěně celý bez oken a dveří.

S želázem by se smířil. Skončit jako věreň - to by byl životní cíl. Ale byla to zamilovaná kloč. Po světa hhostejíc, pánovitě, zdomečile pravidl milíčai dovršit i ven, všezen byl vlastně velmi, mohl se všechno zúčastnit, nic mu venku neuděl, by mohl by i vyjít z kláče, vždyť tyče byly na metr od sebe, nebyl ani uvězněn.